

ANTINA

Editorial.
Entrevistes.
Reportatges.
L'Antina recomana.
Secció artística.
Secció literària.
Activitats al centre.
Sortides.
La nostra cuina.
Buscant raons.
Notícies del poble.
Horòscop.
Humor.

Suposem que ja heu endevinat per la portada que **l'Antina fa cinc anys!** En el format actual, és clar; perquè ja sabem que l'Antina ve de lluny. A la 403 hem celebrat molt aquests cinc anys digitals, ja ho veureu, ja. Hem fet pastissos i tot!

Però si haguéssim d'escollir un parell de mots per definir aquest curs, segur que serien: CORRE, CORRE! I és que així és com hem sobreviscut els de la redacció de l'Antina: corrent!

No negarem que hi ha hagut algun esmorzaret, o que els dies de fred i pluja ens va molt bé no haver d'anar al pati, o que ens agrada passejar-nos pel centre amb l'etiqueta d'*Antina-press*... No obstant això, ha estat un curs tan trepidant i tan ple d'activitats, sortides, xerrades... que no donem l'abast. El centre creix, l'Antina creix; però el temps no, el temps no creix, les mitges hores de pati se'ns queden curtes, curtes... i el timbre ens agafa tots amb l'esmorzar a la gola.

Segur que tots i cadascun de nosaltres recorda el seu primer dia a l'Antina: les presentacions, la sorpresa, la foto, l'enrenou, *dalt a la quarta planta hi ha una aula?*... *Ai, no sé si ho faré bé... i jo, ho sabré fer?*... D'aquest primer dia fins a aconseguir el número sencer hi ha tot un camí, una aventura plena d'avatars. Quan acabem cada pàgina, tenim la temptació de parar, per riure i aplaudir de gust per haver-la acabat, o potser d'histèria, vés a saber.

Durant aquests cinc anys hi ha hagut molts canvis, sobretot tècnics. L'Antina s'ha mantingut fidel al nom i al format que vam decidir en començar-la, però el lamentable pas del temps també té una virtut: permet que ens renovem! Confiar en les tasques d'equip, pensades, elaborades i coordinades sempre dona el seu fruit; per això ens estem plantejant de canviar un format que ja se'ns queda massa antic. L'hem esgotat. Si tornarem, o no, amb forces renovades i amb un altre nom, de moment, és encara un misteri. Entretant us desitgem, amb tota la nostra alegria, un **molt bon estiu!**

Equip de redacció i maquetació: Janina Morales, Judit Molina, Megan Leno, Marina Sotelino, Luna Nieto, Marina Arbós, Natalia Binh, Nikos Rodríguez, Erika García, Tania Ramírez, Yamina El Faezi, Tània Llopart i Jordi Valle. **Equip de redacció i col.laboració:** Mireia Folch, Clàudia Font,

Helena Busquets, Alejandro López, Jordi López, Àlex Expósito, Gonzalo Rodríguez, Kelly Amagua, Clàudia Vilaseca, Àfrica Gibert, Trini Huguet, Alba Lázaro, Mireia Palau, Marta Manzano, Isaura Valle, Oriol Juan, Cèlia Juan, Maria Dalmau, Núria Fernández, Anna Flores, Eva Jansà, Cristina Sánchez, Bertha Troté, Lucía Surutusa, Anna Juan, Joel Pérez, Erika Martínez, Omaira Laksir, Aitana Cantarino i Júlia Magrinyà. **Coordinació:** Montserrat Roig.

- 1. Editorial:** l'Antina fa cinc anys!
- 2. Entrevistes:** hem parlat amb algunes mares de l'Ampa, però com que encara ens volien explicar com preparen les festes de final de curs, i havíem de tancar la revista, potser deixarem les entrevistes per més endavant.
- 3. Reportatges:** sobre la creativitat i sobre Torredembarra.
- 4. Activitats al centre:** xerrades, visites d'escriptors i cantautors, treballs interdisciplinaris...
- 5. Més activitats:** si és que aquest curs no hem parat!
- 6. Sortides:** aviat no quedarà cap racó del planeta per visitar!
- 7. Secció literària:** relats mariners.
- 8. L'Antina recomana:** llibres, cinema, música. I una novetat: també recomanem sèries!
- 9. La nostra cuina:** per llepar-se els dits.
- 10. L'Antina diu adéu.** Als de 4t i als de 2n de BAT, però no és un adéu per sempre, ja sabeu que ens podeu venir a veure quan vulgueu.
- 12. Horòscop:** ho sabem tot sobre com serà el vostre estiu, ja ho veureu, ja.
- 13. Humor:** l'Aaron Barrera ens desitja unes bones vacances amb els seus darrers acudits!

Lucía Surutusa, Jordi Valle i Anna Juan a la redacció de l'Antina.

I recordeu que si voleu participar a la revista Antina només cal que ens envieu les vostres propostes a
revistaantina@gmail.com

La nostra revista ANTINA celebra el cinquè aniversari!

I així és com ho hem celebrat!

Sobretot rebent amb molta alegria els nous membres de l'Antina de primer d'ESO:

A la foto superior, i d'esquerra a dreta: l'Omaima Laksir, la Júlia Magrinyà, l'Aitana Cantarino i el Joel Pérez. I a la foto dreta, l'Erika Martínez el dia que va guanyar el premi de Sant Jordi. Benvingut i benvingudes, heu fet molt bona feina!

I ara us mostrem com són les nostres celebracions, amb els pastissos que fa l'Helena Busquets, les coses que portem; el Joel (el cronista més nou) i la Clàudia, l'Alejandro i l'Helena (els més antics) bufant les espelmes... però no digueu a ningú que no sempre treballem, eh? A veure si ens renyen!

En les entrevistes d'aquest número de l'**Antina** hem volgut parlar amb dues alumnes de batxillerat perquè ens expliquin algun aspecte d'aquest darrer curs al centre. Les alumnes són **Àfrica Gibert**, i **Janina Morales**, de primer i de segon de Batxillerat respectivament. Hem entrevistat l'Àfrica perquè ens ha representat en diversos concursos, per exemple el The Fonix d'anglès. Segur que té experiències interessants per explicar-nos.

Amb la Janina Morales hem volgut comentar diferents aspectes relacionats amb els treballs de recerca que esperem que siguin d'utilitat per a tots aquells o aquelles que l'heu de fer aquest estiu.

ENTREVISTA A ÀFRICA GIBERT

El passat 25 de febrer va tenir lloc a Tarragona el "10è. **Concurs d'Anglès Interescolar de Catalunya**" (THE FONIX 2017). Aquest concurs consta d'una sèrie de proves preparades per un equip pedagògic de reconegut prestigi i consisteixen en una sèrie d'exercicis dins dels àmbits del vocabulari, comprensió lectora i expressió escrita.

A la foto dreta podem veure la professora Isabel Quirós i les alumnes que van representar el nostre institut. L'Àfrica és la primera de l'esquerra. Aquí us deixem amb les preguntes que li vam fer, i amb les seves respostes.

- Quan i on va ser l'examen?

L'examen The Fonix va ser el 25 de febrer al matí a la Universitat Rovira i Virgili, concretament al Campus Catalunya.

- Quants alumnes del centre hi van participar?

Del centre hi va participar una alumna representant de cada curs, en total 6.

- En que consisteix aquest examen?

L'examen The Fonix està format per quatre parts i aquest any tenia relació amb el món de l'art. La primera part és vocabulari, la segona part és una comprensió lectora, la tercera és la secció anomenada "tasks", que consisteix a triar la preposició adequada, omplir buits entre altres coses. I l'última activitat és la redacció, en la qual pots triar entre dues opcions.

- El vas trobar difícil?

Personalment l'examen em va semblar una mica difícil, sobretot pel que fa a la redacció ja que en el tema de l'art era difícil saber el vocabulari adequat i també era molt oberta la manera com encarar la redacció.

- Creus que és un bon mètode per motivar els alumnes de cara a l'aprenentatge de llengües estrangeres?

Penso que el fet de fer un examen fora de l'Institut t'ajuda de cara al futur. I a més, que la prova sigui en una llengua que estàs aprenent fa que en el moment de fer l'examen t'hagis d'organitzar les idees i intentis plasmar al full tots els coneixements apresos recentment. A part, que els alumnes puguin ensenyar el que han après i competir per aconseguir un premi és un mètode de superació. Recomano molt participar en els exàmens per millorar i veure com es fa un examen fora de l'institut.

Al mes de maig van publicar les llistes dels guanyadors de tot Catalunya. L'Àfrica no va guanyar, però va fer una bona puntuació, i va quedar finalista, en quinzena posició, amb 112,8 punts sobre 120. Des de les pàgines de l'*Antina* us felicitem a totes per representar-nos fora del centre!

ENTREVISTA A JANINA MORALES

1- Quin tema vas escollir per al teu TDR?

Vaig triar fer la meva feina sobre alguna cosa que m'apassionava, que en aquest cas és el disseny

gràfic i Mr. Wonderful.

2- El tema triat està relacionat amb el que vols fer en el futur?

Al cap i a la fi l'únic que volia era fer alguna cosa que m'agradés per portar-ho bé i no estressar-me (cosa que ha estat impossible), i sobretot gaudir-lo. Però a mesura que anava avançant, em vaig adonar que em podria servir d'ajuda per al futur, a més que a poc a poc he anat decidint que em vull dedicar al disseny gràfic quan sigui gran. Així que, en certa manera, sí que té relació amb el meu futur (treball i estudis).

3- Que és el més difícil en fer un TDR?

Sens dubte el més difícil de la feina és l'organització. Comences a buscar informació (cosa que ja et costa) però exactament "quina informació"? Tots els temes d'absolutament totes les feines del món tenen molta informació (si saps buscar-la bé) i has de saber trobar la que sigui específicament adequada per a:

- a) No enrollar-te i explicar el necessari, encara que pot ser extens, i que s'entengui a la perfecció.
- b) Sobretot no desviar-se del tema, ja que amb tanta informació, de vegades un s'acaba perdent. En definitiva, l'organització és el més important, i tenir unes bones pautes que es fan abans d'haver començat el TDR, que el tutor et doni bones pautes, vull dir.

4- La relació tutor-alumna ha estat bona?

Sens dubte, excepcional. La veritat és que aquí no et puc explicar gran cosa, ja que cada tutor és diferent. Però tot i això, en el meu cas l'experiència ha estat molt bona ja que qualsevol dubte, teníem molta facilitat per contactar amb la

tutora en poca estona, i ella sempre ens ha ajudat en tot el que ha pogut.

5- A l'hora de fer la presentació oral, què vas sentir?

Nervis. Molts nervis (i dir molts és poc). Quan puges a l'escenari realment t'ho saps tot, has estat dedicant molt de temps a aquest treball. Però no són nervis de saber-se o no el tema (tots ens ho sabem!) sinó pensar massa a fer-ho bé. Un cop estàs llesta, arrenques amb la presentació, et surt tot de cop i no pots deixar de parlar. És clar que, en el meu cas per exemple, em tremolava moltíssim la veu i en diversos moments em vaig posar massa nerviosa, però al cap i a la fi vaig dir tot el que havia de dir i el contingut va ser perfecte. També (tot i que no es preguntí) he d'esmentar la satisfacció de quan has acabat la presentació i per tant tot, absolutament tot el teu treball, està finalitzat. És una de les satisfaccions més grans que he tingut durant la meua vida sencera.

6- Creus que és una feina que pot dur a terme qualsevol?

Òbviament tothom podria fer una feina així, però amb "tothom" em refereixo a la gent que té la capacitat de poder aguantar mesos i no perdre, les ganes... En definitiva, portar-lo al dia i que hagi agafat un tema que t'apassioni, que t'agradi, que en els moments d'estrès segueixis "estimant" el tema. Així que sí, triar bé el tema és una de les coses més importants de la feina.

7- Quant de temps vas tardar a fer-lo?

Aquest treball es comença a l'estiu i jo ho vaig fer així; però, sincerament, vaig escriure molt poc, per no dir gairebé res. A veure, els profes que estiguin llegint això no em mateu, vaig fer un munt de coses en el sentit de recopilar material ja que vaig tenir l'oportunitat de tenir contacte directe amb el tema del meu treball, Mr. Wonderful. Vaig parlar amb la fundadora en persona i em va convidar a l'estudi on treballen tots, vaig poder veure-ho i enregistrar l'entrevista. En arribar a casa vaig esporgar el treball que tenia fins a aquell dia, que era pèssim perquè eren tot articles teòrics (per no dir un

fàstic). Excepte la història del disseny gràfic i una petita introducció, em vaig adonar que la resta no estava a l'alçada del que es demanava. I llavors sí, a les darreries d'agost m'hi vaig posar, i de les quaranta pàgines que havia anat recopilant en vaig esborrar la meitat sense pensar-m'ho.

Què va passar? Que en el moment de lliurar l'esberrany només tenia bé unes 25 pàgines. I totes les entrevistes per passar! El novembre, el desembre i, sobretot, els dies de les vacances de Nadal me'ls vaig passar redactant i treballant en el TDR, de fet cal afegir que estava molt motivada des que vaig anar a l'estudi i per això m'encanta personalment la feina, per la motivació i la inspiració que em va donar aquesta oportunitat. I bàsicament vaig acabar amb ulleres d'ós panda durant un mes sencer, però com que el resultat és millor del que jo havia pensat, no me'n penedeixo gens. En conclusió, no sabia definir un període de temps exacte, però crec que en un mes no és sa (ja per tema de salut) fer la feina,

així que recomano a la gent que ho hagi de fer que treballi a l'estiu, fins la meitat almenys, i així durant el primer trimestre i una mica el segon de segon de batxillerat aniran ja més relaxats i podran dedicar el temps necessari a tot.

8- A què has dedicat més temps i a què has dedicat menys temps?

He dedicat menys temps a la història del disseny gràfic, perquè la història la pot buscar qualsevol. La major part del temps l'he dedicat a tot allò relacionat amb Mr. Wonderful, des dels començaments fins al final, tots els productes... bàsicament tota la marca, fins i tot he fet gràfics dels tipus de compradors! És clar que he dedicat més temps a allò que més m'agrada.

9- Un darrer consell?

Sí! Que reserveu temps per pagar, índex, retocs, impremta... És molt important la darrera revisió! El treball no només ha d'estar bé, sinó que hi ha d'haver agraïments, una bona conclusió... és a dir, ha de causar una bona impressió en general.

TAMBÉ HEM PARLAT AMB...

JORDI LÓPEZ, DE 3r d'ESO. Guanyador d'un bronze de Taekwondo.

- Jordi, ens han fet arribar la notícia que tens una medalla...

Sí, els esportistes de l'Escola de Taekwondo AMDO de Torredembarra vam competir al Campionat de Catalunya de pumse disputat el passat 16 d'octubre al Palau de la Mar Bella de Barcelona. El torneig va aplegar gairebé 900 competidors d'arreu de Catalunya.

- En quina categoria participes? I quin premi vas tenir? En la de cadet. I em van adjudicar un tercer lloc, una medalla de bronze.

Moltes felicitats, Jordi, segur que tens uns prometedora projecció esportiva!

Manal El Faezi Bkhicha de 1r ESO B.

La Manal ens ha volgut explicar la seva experiència a 1r d'ESO:

Quan la gent em parlava sobre l'institut em deien que era molt dur, que serien difícils els estudis, que els professors ens castigarien, que sempre hi havia alumnes grans que ens molestaven... En conclusió: tot era negatiu.

Però després de tot un curs d'institut, penso que les coses dolentes que em deien no eren veritat, només ho deien per espantar la gent de sisè de primària.

L'institut pot semblar difícil a la gent que no s'asforça per aprovar, però si hi poses ganes pot semblar fàcil i tot.

1. LA

REFORESTACIÓ A CATALUNYA ÉS POSSIBLE

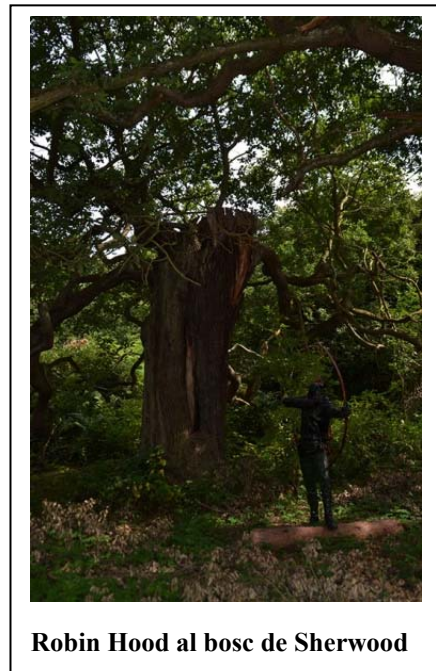
Albert Vilardell

En primer lloc hem de contravenir una afirmació que des de diversos

àmbits es fa molt a la lleugera i que pot portar a engany: “Catalunya té el 60% del seu territori cobert per boscos”. Això, que no és fals, amaga que d’aquest tant per cent, un 20% corresponen a zones de matollars o pastures, i un altre 20% equival a clarianes arbrades o boscos molt poc densos, d’espais oberts, o sigui, que només ens queda un altre 20% de bosc dens, susceptible de ser explotat de diverses maneres o que serveixi com a veritable embornal de carboni. Només cal mirar fora de la ciutat o els pobles i veurem molt fàcilment com muntanyes senceres es veuen totalment ermes, sense ni un sol arbre, com hi ha gran quantitat de camps abandonats amb matolls o algun arbre dispers fruit d’un antic conreu, com hi ha altres muntanyes que a banda d’una capa de matoll verd i algun arbre dispers no presenta una fesomia boscosa sana i equilibrada que no aportï res més que un paisatge un tant desolat. Així que disposem de milers d’hectàrees per reforestar, i només la predisposició dels propietaris o bé per treure’n un rendiment o bé per ser gestionat ens pot aportar uns terrenys on reforestar i forestar de nou amb aquesta massa arbòria tant necessària per a la societat actual en general. Si exclouem les zones ermes destinades simplement a l’especulació que esperen a ser canviades per plans urbanístics, i que haurien de produir almenys una capa arbòria per llei (pensem que s’hauria de promoure una llei de paisatge que obligués a que passats un màxim de

cinc anys, s’hagués de reforestar obligatòriament, amb la possibilitat de rebre ajudes en contraprestació, i no es pogués talar o desforestar si no fos amb la reforestació compensatòria de les mateixes hectàrees de terreny), i també exclouem zones on la reforestació seria massa costosa o impracticable, depenent de la qualitat del terreny o el seu elevat desnivell, d’entre altres factors possibles, ens queden milers i milers d’hectàrees potencialment reforestables.

Robin Hood al bosc de Sherwood

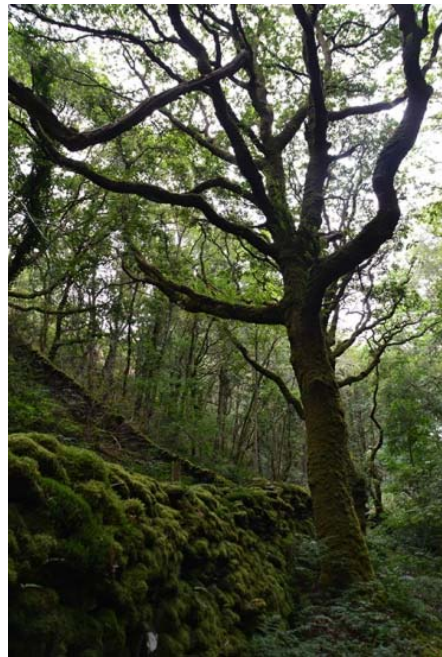
Els avantatges d’aquesta reforestació o forestació són molt diversos i, de vegades, complementaris. Tot i això, depenent si per un costat ho mirem des de l’aspecte econòmic exclusivament o el social i mediambiental per un

altre, tenim una reforestació productora i una reforestació protectora.

La reforestació productora és la que interessa i hauria d'interessar molt a les generacions presents i futures de pagesos agraris i forestals perquè amb les plantacions arbrades es poden tornar a recollir uns ingressos interessants en uns espais que per altres plantacions agràries han quedat obsolets o sense rendiment, i per tant, abandonats i erms. La plantació d'arbres de fusta noble i de qualitat com el faig, el cirerer, el noguer, xop, freixe o altres, és una bona opció per optimitzar uns espais que sense massa inversió podran donar uns fruits comercialitzables prou importants. Hem de saber que la demanda de fusta de qualitat a Europa està en augment i la importació de fora del continent encara és molt important. Per tant, si volem ser autosuficients o evitar importacions per crear riquesa a casa nostra, la plantació per a produir fusta de qualitat és una molt bona inversió. Així també, la forestació d'alzina tofonera és un cultiu molt rentable donat que se n'extreu uns bolets apreciadíssims per les millors cuines i els millors gourmets, i d'aquí el seu elevat preu de venda. Un altre cultiu en el que hi ha molt mercat per recórrer és la plantació de pins pinyers per a l'extracció i comercialització dels seu preciat fruit, el pinyó, el qual també és importat en gran mesura a Catalunya, que per altra banda és una gran consumidora per ser utilitzada en la seva pastisseria tradicional. La micorització amb altres bolets menys valuosos però també apreciats com els carlets, rossinyols, rovellons, llanegues, ceps, i altres, l'aprofitament de les llenyes de menys qualitat, l'apicultura associada, o el pastoreig i la ramaderia enmig del bosc que ho equilibra tot menjant-se el que creix destorbant als arbres i alimenta a un bestiar productor de carn ecològica, per exemple, són altres vies de gran rendiment d'una plantació forestal en uns camps abandonats que no produïen res poc abans.

D'aquesta manera, tots aquests tipus de producció forestal haurien d'interessar molt als pagesos dels nostres dies perquè són productes que poden ajudar a revaloritzar els seus camps abandonats o improductius i d'altra banda ajudem a forestar i obtindre una massa forestal, que encara que sigui menys densa i d'una forma comercial, també aconsegueix amb l'objectiu

mediambiental d'actuar com a embornals de carboni, enriquiment del nivell hídric del subsòl i ambiental o aturada de l'erosió i la pèrdua d'aquest mateix subsòl, enriquit en nutrients naturals i creador de microsystemes biològics, amb l'ajuda de l'arbrat, si es que la plantació es preveu d'una forma sostenible i en ple equilibri amb el seu entorn.

Un bosc gal·lès

Per altra banda s'ha de tenir molt present la reforestació protectora. Aquest tipus de reforestació, que sembla poc útil econòmicament en un primer cop d'ull, té molta importància tant econòmica com socialment, a banda de l'aspecte mediambiental. En primer lloc serveix per protegir la conca hídrica i per això, a tota la gent que hi viu, ja que les riuades o les trombes d'aigua puntuals i els esllavissaments són alguns dels efectes devastadors que pot tenir la desforestació o la manca de massa boscosa a les capçaleres o als cursos dels rius, a les pendents de les valls i a les muntanyes que les envolten. Les pèrdues en vides han estat en alguns casos molt importants, a banda de les quantioses pèrdues econòmiques amb l'enderrocament de cases construïdes fatalment a les zones inundables dels rius, el trencament de ponts o carreteres per la força de l'aigua, o l'obturació d'algunes vies de comunicació per l'arrossegament de terra que han fet les pluges des de les vessants i que no han trobat res que els impedis emportar-se tones i tones de pedra i

terra, amb la conseqüent erosió dels terrenys. D'aquesta manera, la restauració hidrològica i forestal es torna vital per molts municipis de muntanya principalment, però també pels que, com la majoria, es troben a la vora de rius com els de l'àmbit mediterrani que pateixen estiatges molt severos però que a la primavera o la tardor poden multiplicar exponencialment el seu curs i endur-se tot allò que s'oposi a la seva força. Per aquesta raó, una de les millors solucions és la reforestació de les capçaleres dels rius, així com la màxima extensió de les vessants de les seves valls i els cursos que segueixen. Només així evitem danys importants, tant en vides com econòmics.

Un altre aspecte important de la reforestació protectora és la creació i el manteniment dels ecosistemes animals que viuen sota les capçades dels arbres. Hi ha centenars i milers d'animals, vertebrats i invertebrats, que no existirien sense els boscos, i això vol dir que si plantem arbres no només estem creant directament una vida amb un alt valor ecològic sino que també ajudem a crear la llar de moltes altres espècies associades i que necessiten forçosament un ecosistema sa i en equilibri per a enriquir el nostre entorn natural. No cal dir que aquesta biodiversitat creada portarà a la vegada altres formes de riquesa. Només per esmentar-ne alguna podríem parlar de l'observació dels ocells o l'ornitologia com a part important de molts estudiosos i aficionats. La caça cinegètica és un altre aspecte que pot veure's beneficiada per la frondositat de nous boscos (sempre i quant

aquesta cacera es faci en ple equilibri amb els ecosistemes creats i no representi un perill d'extinció per les espècies que hi viuen).

Ja hem esmentat abans els beneficis de la reforestació productora, però indirectament, aquest altre tipus, encara que sigui en primera instància de caire protector, a la llarga pot esdevenir productor, en poder-se recollir tots els fruits derivats d'aquests boscos, com: fusta, llenya, fruits, resines, suro, tanins, mel, bolets, i pastures, principalment.

Un altra consideració a tenir en compte de la creació d'una massa boscosa és la paisatgística, de la qual se'n beneficia tothom que admira aquell nou paratge transformat, o el travessa, ja sigui a peu, amb bicicleta o amb un altre vehicle (sempre de forma respectuosa i conservant aquell valor iniciat per a gaudi de tots). És evident que la riquesa d'un país també ha de fonamentarse en els valors del seu paisatge i aquesta riquesa augmenta molt si en lloc de veure muntanyes despallades, seques i ermes, travessem boscos madurs plens de vida i sempre ens acompanyen allí on anem, encara que anem per la plana o ens trobem a la ciutat. L'entorn dels espais humanitzats i plens de ciment, han de contrarestar aquella grisor i donar vida a qui es troba enmig d'aquell ambient degradat molts cops. La natura que l'envolta, o els parcs que es crein fins i tot, donaran una visió molt diferent i especial a aquell que visqui a la vora d'ambients verds naturals. La visió positiva, el respirar aire pur o el simple gaudi de la contemplació de quelcom natural, faran que el ciutadà visqui millor, se senti millor i tingui una actitud més decidida cap a les coses que emprendrà. Podríem dir que la natura, la majoria dels cops, l'ajudarà en el seu dia a dia a ser una persona més respectuosa, animada, positiva, capaç i treballadora a la vegada, fent que la simbiosi sigui un altre cop completa, com quan els nostres avis o rebesavis vivien en comunió amb el camp i la natura que els envoltava.

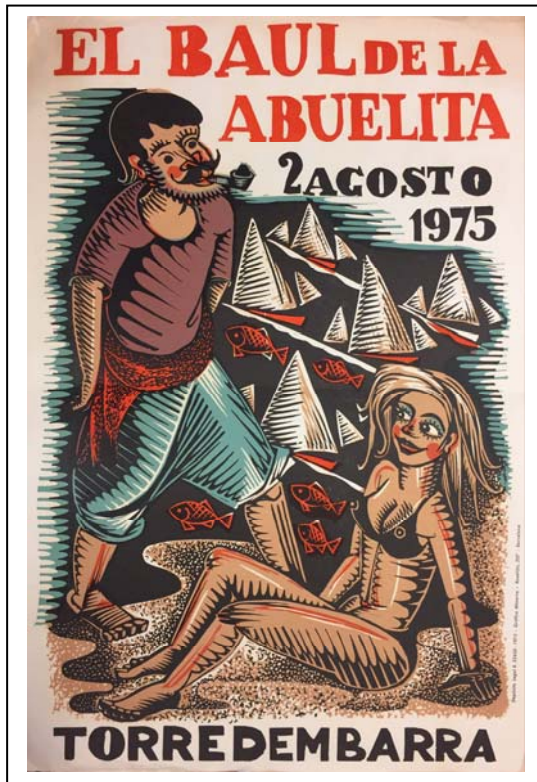

The Major Oak a Sherwood (Nottinghamshire, Anglaterra)

Albert Vilardell Barrientos
President del Grup de Reforestació Les Alzines
Professor de Ciències Socials

EL BAÚL DE LA ABUELITA

Cèlia Juan i Anna Flores - 2n de BAT B

Sovint quan volem parlar de creativitat el primer que ens ve a la ment són temes de pintura, de manualitats... però sobretot fa referència a la capacitat de crear amb l'intel·lecte, amb la fantasia; fa referència a la capacitat de produir nous productes i noves associacions entre idees i conceptes existents per resoldre problemes d'una manera nova. Històricament, però, la creativitat no sempre ha estat permesa a casa nostra i –paradoxalment- calia buscar formes noves de diversió. Els anys seixanta, a Torredembarra, van recórrer al record; i és que també es pot ser creatiu mirant el passat, revivint-lo, retornant-lo. Hi ha èpoques que sempre tornen, sigui de la manera que sigui: a través de la literatura, del cinema, de la fotografia... o dels festivals, com és el cas que ara ens ocupa. El Baúl de la Abuelita, malgrat tot, tenia “mirada vintage”.

El Baúl de la Abuelita va ser un festival

d'estiu torrenc que va durar nou anys, des del 1968 fins el 1977. La idea va començar amb una proposta de l'Associació de la Premsa de Tarragona al Centre d'Iniciatives i Turisme de Torredembarra (CIT), ja que van pensar que la vila seria un lloc idoni per a aquest festival. A partir del març de 1967 va començar el projecte.

La idea inicial era fer una festa de caire lúdic, turístic i creatiu. Una festa de disfresses ambientada en els volts del 1800 que havia de dur el títol “Nocturno ochocentista”, però el nom es va acabar substituint per “El Baúl de la Abuelita”. També es va decidir que es faria el primer dissabte d'agost i que s'havia de desenvolupar de la manera següent: es muntaria un recinte tancat sobre la platja per poder-hi sopar; hi hauria actuacions d'orquestrs i artistes; es faria un concurs de disfresses i de ball decimonònic; es donarien obsequis a les dones...

Per mala sort, dissabte 5 d'agost del 1967, quan s'havia de dur a terme el muntatge de la infraestructura, una forta pluja va deixar la platja plena d'aigua i va ser impossible muntar-hi res. El jovent que havia de

participar al concurs de vestits vuitcentistes, que eren de banyista, es van passejar per la platja i alguns vestits amb corbatí i barret de copa no es van canviar de roba i van organitzar el sopar i la festa pel seu compte.

L'any següent es va tornar a convocar el festival. Al principi, l'entarimat del recinte es va situar entre La Casona i el càmping de la platja, utilitzant el primer edifici com a vestuari dels artistes, però el soroll va suposar una molèstia pels residents del càmping, i les guspises dels focs artificials podien ser perilloses per a les tendes de campanya, així que a partir del 1969, el festival es va dur a terme a la platja de “la paella”.

Es va construir un espai tancat a la sorra de la platja de mil metres quadrats de superfície i amb una capacitat de dues-centes cinquanta taules i mil cadires. El terra estava entarimat i hi havia pista de ball, una barra amb servei de bar, cuina, sanitaris i cabines per als artistes. Per tapar l'espai sense fusta, es va posar damunt la sorra una mena de catifes de tela vermella. També es va disposar d'un lloc per a l'aparcament, i com a guia que dirigia el públic cap als recintes, es van penjar unes cames de dona amb sabata de taló i mitja amb lligacama. A part d'això, el recinte tenia una decoració floral de torretes amb plantes

verdes, i disposava d'una gran il·luminació i d'un brollador que sortia des del mar.

L'any 1968 va ser l'única vegada que no es va celebrar a l'agost sinó al juliol, i van actuar diferents grups però l'artista estrella va ser Conchita Bautista, que va presentar el disc "El Baúl de la Abuelita".

Conchita Bautista, una cantant de l'època, a

L'any següent també hi va haver actuacions de conjunts musicals tot i que l'artista de la nit va ser Peret i els seus gitanos, que concordaven amb el tema del concurs de disfresses "Gitanos i païos". Al 1970 van destacar "Hermanos Calatrava y sus Palmeros" i el conjunt "Lorenzo Valverde" amb la cantant Mireya. A la quarta emissió de "El Baúl", l'humorista Cassen convidat va provocar un petit incident amb els seus acudits pujats de to: un dels assistents, indignat, es va aixecar de la cadira i cridant "¡Fuera! ¡Fuera!", va llençar una ampolla buida contra l'artista. Durant tots els anys, els focs d'artifici concloïen la festa, però el 1971 no va ser així. L'agost del 1972 va rebre tres actuacions i els dos anys següents "Hermanos Calatrava" van repetir. El 1975 va haver l'orquestra "Tierra Quemada" i el conjunt de Janio Martí, i l'últim any es va repetir aquest darrer amb l'orquestra d'Andrés Castel.

El presentador de tots els festivals va ser el director de Ràdio Tarragona Josep Maria Tarrassa. L'encarregat de contractar i controlar els sopars va ser Joan Morros i

l'empresa Dasler de Barcelona va ser l'encarregada de servir-lo, tot i que els darrers anys hi va col·laborar el restaurant Morros de Torredembarra.

L'ambientació del festival es basava en una persona que llegia el pregó, un fotògraf ambulant amb la càmera i el trípode, un venedor de neules, espelmes a la taula i els nois i noies disfressats. També homes més grans amb barret de copa i monocle, i les dones amb faldilles llargues i *polisson*. Hi havia premis per a la millor disfressa, per a la parella millor ambientada i per a la que millor ballava algun ball vuitcentista. Els temes del concurs de disfresses, el qual no va obtenir gaire participació, van ser: vestits de bany, gitanos i païos, el servei domèstic, els esports, arts i oficis, el Carnaval vuitcentista, tipus rurals del 1800, tipus mariners del 1800 i el món de l'espectacle del 1800. Les disfresses eren improvisades i els participants baixaven amb el trenet turístic de dalt el poble cap a la platja, fent gresca.

Els obsequis que rebien els assistents en entrar al recinte van consistir, els primers quatre anys, en xilografies d'Anton Gelabert. Els programes, els menús, les entrades i els cartells també estaven decorats així. A partir de l'any 1972, aquests obsequis es van substituir per objectes sense interès. Durant la vetllada també se sortejaven regals, gràcies a la col·laboració de comerciants de Torredembarra i de Tarragona.

Pel que fa la propaganda, es van utilitzar els cartells d'Anton Galabert i també uns fulls volants més senzills en castellà, francès, anglès i alemany. Publicidad Pastor es va encarregar de la propaganda a la premsa i a la ràdio, i una furgoneta recorria el poble i la seva contornada durant quatre dies anunciant el festival. Els programes i cartells van ser subvencionats per alguna firma comercial, com per exemple Cola-Cao.

La festa va aconseguir una gran difusió del nom de Torredembarra, ja que després de la celebració de la festa, la premsa en va donar veu: van aparèixer notes i reportatges als diaris, cartes de felicitació... Tot i aquest renom, el festival no va arribar a ser popular: des del primer moment va tenir el rebuig de gran part de torrencs, ja que la consideraven elitista i massa cara. Aquest últim factor va ser el que va generar el declivi. A partir del 1972, entre la junta del CIT hi començava a haver una inquietud a causa de les despeses i del dèficit creixent, però tot i les propostes d'estalvi, la manca d'interès també anava en augment.

Es volia demanar una subvenció, aconseguir alguna firma comercial potent com *El Corte Inglés* o *Carrefour*, construir un local fix o mantenir un muntatge durant tot l'estiu, convertir el *Baúl* en una revetlla sense sopar ni espectacle, es volien vendre objectes... però tot eren propostes inútils.

Al *Diario Español* es van publicar els motius del declivi de la festa: la rescissió turística

experimentada durant els dos darrers estius, la crisi econòmica del país i la coincidència de dos grans festivals en només tres dies de diferència (en referència a l'Expo-Canción de Roda de Berà). D'aquesta manera, sense trobar-hi una solució, s'acordà la suspensió temporal del festival, que a l'any 1978 es donà ja per mort.

L'any 2013 "El Baúl de la Abuelita" va tornar a Torredembarra amb diferents propostes, totes amb el característic to vintage. Es reiniciava així una segona edició d'un festival que commemora l'art del record, l'art d'un passat recent.

LA CREATIVITAT EN LES MATEMÀTIQUES.

Una resposta educativa per a tot tipus d'alumnat.

Carlos Bardolet i Mario Giombetti 4t ESO

Segur que molts lectors d'aquesta revista pensen que les matemàtiques han estat, tradicionalment, la disciplina menys lúdica o popular entre l'alumnat. Així que aquest reportatge va adreçat especialment a tots aquells que no van gaudir de les matemàtiques; als qui es feien, o es fan, un fart de números, als que han suspès més d'un examen o s'han frustrat més d'un cop. I, sobretot, a tots aquells que pensen que les matemàtiques no poden ser creatives!

Al setembre de l'any 2011 va arribar a Torredembarra la principal protagonista d'aquest article: La Professora de Matemàtiques. Des de la seva arribada, molts alumnes han canviat per complet ja que sempre té molts recursos per fer fàcil allò que és difícil, ja sigui acompanyant les classes amb elements físics o visuals, o bé fent-los participar en projectes molt diversos. Aquest reportatge mostra alguns d'aquests projectes.

Any de les matemàtiques.

L'any 2013, el departament de matemàtiques va voler celebrar l'entrada del nou any -ja que era *l'Any de les Matemàtiques al planeta Terra*- creant conjuntament un arbre de nadal matemàtic. Tots els membres del centre podien penjar la seva personal borla nadalenca, amb l'única condició que aquest motiu nadalenc havia de tenir alguna relació amb aquesta disciplina. Tots podien plasmar i penjar la seva particular visió de les matemàtiques. El fet de relacionar les matemàtiques amb un tema nadalenc va fer despertar a més d'un alumne el seu vessant més creatiu, divertit i fins i tot dolç!. Algunes alumnes, per exemple, van elaborar unes galetes matemàtiques que, a banda de tenir formes geomètriques -recorrien alguns polígons regulars, com ara triangles equilàters, hexàgons...- anaven acompanyades d'una recepta amb les

quantitats expressades mitjançant operacions numèriques, per exemple: en lloc de dir 250 gr. de mantega, a la recepta posava $2 \cdot 5^3$ gr. de mantega. Per aquest motiu van rebre el títol de "Cuineres de la Matemàtica més Dolça"

Un altre dels diversos treballs presentats fou un trencaclosques en forma d'estrella on les peces, que constaven d'una forma triangular, s'unien perquè en un dels seus costats hi apareixia un nombre i es relacionava amb una altra peça on apareixia la seva descomposició en nombres primers.

Gimcana matemàtica.

Parlant amb la professora sobre el millor projecte matemàtic de l'any 2014, afirmava: *"Atenent que el tema central del projecte Comenius*

d'aquella edició consistia a dir "No al racisme", com a professora de matemàtiques d'aquest centre, vaig proposar una

gimcana on el joc i la matemàtica fossin els temes centrals. Vaig pensar que ambdós, el joc i la matemàtica, són dos llenguatges universals i que les diferències racials no tenen cabuda en cap d'aquests dos àmbits: qualsevol persona de qualsevol raça i de qualsevol indret del món juga a algun joc i fa servir les matemàtiques per tal de resoldre problemes de la vida quotidiana. I, tenint present en tot moment aquest marc, va ser com vaig centrar aquella peculiar gimcana.

Els jocs, que eren proposats tots en anglès, estaven agrupats o emmarcats en cinc apartats diferenciats, i estaven exposats en diferents indrets o "racons" de la sala d'actes del centre.

En cadascun d'aquests racons hi havia unes cartolines o bé uns taulells amb les seves fitxes pertinents, en els quals es tractava de resoldre les qüestions de caràcter matemàtic,

ja fos de càlcul mental, de geometria, de lògica, etc, o bé es tractava de jugar a un joc

que estimulava i posava a prova la capacitat mental dels participants.

Figures amb fractals.

L'any 2015, els alumnes de 4t d'ESO van celebrar, d'una manera molt especial, les festes nadalenques que s'apropaven. Van construir, amb llaunes de refresc, els 7 primers termes de la successió de potències de 3. A la imatge es pot observar el nombre de llaunes que representa cadascun dels

$a_1 = 3^0 = 1$	llaunes
$a_2 = 3^1 = 3$	llaunes
$a_3 = 3^2 = 9$	llaunes
$a_4 = 3^3 = 27$	llaunes
$a_5 = 3^4 = 81$	llaunes
$a_6 = 3^5 = 243$	llaunes
$a_7 = 3^6 = 729$	llaunes

termes d'aquesta progressió geomètrica de raó 3.

Però el repte no només consistia a col·locar en ordre una sèrie de llaunes

per tal de poder construir aquesta successió numèrica, sinó que l'objectiu anava encara més enllà: volien obtenir els primers moments de la construcció infinita del fractal anomenat *Triangle de Sierpinski*.

Podríem fer una síntesi i dir que els fractals són unes estructures que tenen una dimensió pròpia, que no és un nombre natural, sinó un

nombre decimal, molt diferent a allò que es coneix normalment. També cal afegir que són figures geomètriques que per molt que es parteixin, conserven la mateixa estructura i la seva forma no canvia.

El fractal realitzat no va ser un qualsevol, el *Triangle de Sierpinski* és la forma que tenen la majoria de les antenes dels mòbils per tal d'agafar quasi totes les longituds d'ona diferents; i poder tenir, així, la màxima de les cobertures.

Malgrat tot això que s'ha explicat, sabem que els fractals en general, existeixen només en un estat infinit. En la pràctica, cal conformar-se amb visualitzar-lo en alguna etapa finita del seu desenvolupament.

Per a la seva construcció, es van emprar un total de 1087 llaunes de refresc. Si se sumen totes les llaunes que hem vist abans amb les potències de 3 obtenim aquest increïble nombre: $1+3+9+27+81+243+729=1087$

Aprofitant tota la feina feta, començant per la recopilació de les llaunes i totes les estructures triangulars formades amb 27 llaunes lligades, es van construir diferents figures formades per aquests mòduls triangulars.

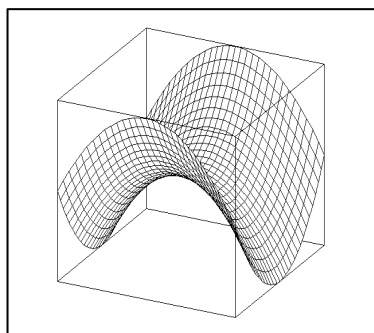
Aquesta va ser la part més creativa del procés. Amb molta imaginació, van crear tota una sèrie de combinacions artístiques, i també matemàtiques, que van donar lloc a construccions geomètriques com ara: la Torre Eiffel, una figura humana, un ninot de neu, més de deu estrelles diferents, dos arbres de Nadal, un floquet de neu i altres figures que simbolitzaven l'etapa nadalenca que estava a punt d'arribar.

Paraboloides

Aquest curs, entre els projectes matemàtics realitzats hi ha un arbre de nadal, i una rèplica d'un paraboloid hiperbòlic. Per dur a terme aquests projectes s'han fet servir materials quotidians, com canyes de refresc, palets de fusta, o rotllos de paper de vàter. L'arbre de nadal va necessitar la col·laboració de força alumnes, ja que per exemple la columna central, la més alta, feia 1,8 metres d'alçada. Primer es va practicar amb una maqueta a una escala 10 vegades més petita, però fent servir la mateixa equació matemàtica i canyes de refresc. Per a construir-lo van ajuntar rotllos de paper i els van pintar. A la foto podeu veure l'increïble resultat.

Gràcies a les funcions matemàtiques es poden recrear infinitat de figures 3D, només cal trobar la relació matemàtica que lligui les tres dimensions de la figura. Per exemple amb la funció matemàtica $z = x^2 - y^2$, on z és l'alçada, x la longitud i y l'amplada podem recrear una sella de muntar a cavall. Per comprovar-ho la professora de matemàtiques va proposar als alumnes utilitzar aquesta funció per fer un paraboloid hiperbòlic, que és el nom matemàtic de la figura que

s'assembla a la sella de muntar. Després també varen crear en 3D un cor, un paraboloid (que s'assembla a una antena parabòlica) i l'arbre de nadal del qual hem parlat abans.

Van introduir aquesta funció:

$z = (x^2 - y^2 + 25) : 5$ a google i els va sortir una cosa semblant a la figura de la imatge, que, com ja hem dit, s'anomena un paraboloid hiperbòlic.

Això als alumnes els va recordar una sella de muntar a cavall.

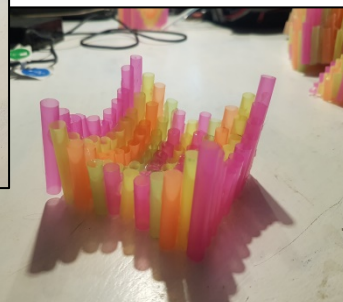

Aquesta figura la van recrear a la perfecció amb la impressora 3D, i es van preguntar si ells ho podrien recrear amb objectes quotidians. Van utilitzar la funció i la van expressar en una taula a la pissarra de classe.

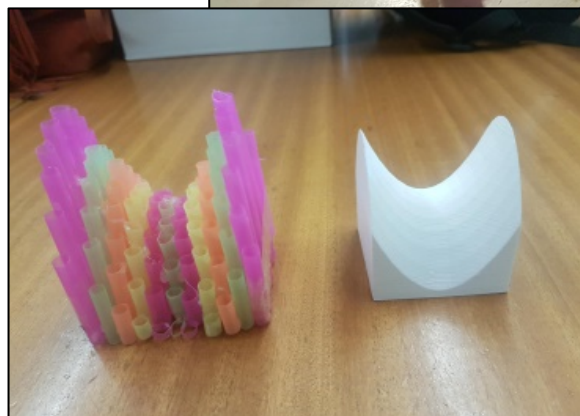
Més tard, van tallar les canyes de refresc amb les alçades que venien donades per la fórmula anterior i després les van enganxar en ordre i va quedar el resultat que es pot observar a la imatge esquerra.

Però no solament es pot fer aquesta figura; els alumnes també en van fer d'altres que una impressora 3D no pot fer ja que son de dimensions més grans.

Per exemple, van proposar fer un cor i una antena parabòlica.

Totes aquestes figures les van construir alumnes de 1r d'ESO. Tradicionalment, a més, diferents grups d'alumnes fan vídeos dels seus treballs i participen en un concurs matemàtic d'àmbit nacional anomenat VIDEOMAT. L'any passat van guanyar els alumnes de 4t d'ESO amb un vídeo que portava per títol *Perquè alguns mòbils tenen millors prestacions que d'altres?* Aquest curs, en el moment de tancar aquest reportatge, vam poder parlar amb alumnes de 1r d'ESO que estaven enregistrant el vídeo i que ens van fer arribar la seva alegria ja que no *"s'haurien pogut pensar mai d'entendre una cosa així i, a més, poder registrar un curt a la matèria de matemàtiques!"* Nosaltres els vam desitjar molta sort.

Les activitats que s’han dut a terme a l’institut en la matèria de matemàtiques no queden totes reflectides en aquest reportatge, encara hi hauríem d’afegir Matemàtiques amb bobolles de sabó, Calidoscopis de políedres, concursos de Fotografia matemàtica. A les fotos podeu veure alguns exemples més d’aquestes acivitats que cada curs ens tornen a sorprendre. Nosaltres, els alumnes, les agraiïm.

Elaborant aquest reportatge hem comprovat que es poden tenir experiències molt creatives i fascinants amb les matemàtiques. Aquí s'han exposat uns exemples que demostren que les matemàtiques, segons com s'enfoquen, poden resultar espectaculars.

Si haguéssim de definir aquest curs 2016-2017 en poques paraules, segur que tots els de l'*Antina* coincidiríem: frenètic, trepidant, espectacular...! I és que ha estat tan... PLE! Efectivament, s'han fet tantes activitats que no hem donat l'abast a cobrir-les totes. Per això ja avisem d'entrada que el nostre ànim no és ser exhaustiu amb tot allò que s'ha dut a terme, però hem intentat fer una "mica de cada". Així doncs, d'una banda demanem disculpes si ens deixem coses per dir; i, de l'altra, felicitem a tothom que ens ha enviat les propostes per a la revista, i també a tot el col·lectiu del centre per la gran tasca que s'ha fet aquest curs! Comencem amb el programa Erasmus.

ERASMUS +

Àlex Expósito, Jordi valle, Helena Busquets, Àfrica Gibert

El nostre Institut participa en el projecte Erasmus + *Same but different*

L'Erasmus és un programa europeu que se centra en els àmbits de l'educació, la formació, la joventut i l'esport per al període 2014-2020. És un programa que tracta d'impulsar el desenvolupament personal i també ajudar els nostres sistemes d'ensenyament i aprenentatge. Amb el programa es pretén dotar les persones de les capacitats necessàries per al mercat laboral i per a la societat actual i futura. A més, l'erasmus és un programa que promou l'intercanvi d'estudiants entre instituts i universitats europees. Podríem dir que l'erasmus és una forma d'experimentar noves cultures i tradicions, i també de conèixer molta gent nova i viure experiències diferents.

Un altre punt important és que pot obrir noves portes al món laboral, ja que es treballa amb idiomes diferents.

Hi ha diversos tipus d'erasmus, segons la varietat i la durada. Aquest any, els alumnes de 1r de Batxillerat participen en un Erasmus; i el curs que ve hi participaran els alumnes que actualment cursen 4t d'ESO.

"Same but different". Aquest és el títol del projecte europeu KA2 en el qual participa l'alumnat de l'Institut Torredembarra juntament amb altres centres d'altres quatre països europeus (concretament: Itàlia, Alemanya, Portugal i Dinamarca). Aquest projecte en concret ens ofereix moltes possibilitats. N'explicarem només tres.

En primer lloc, els nostres estudiants treballen en l'estudi de diferents aspectes de la integració, la inclusió i la protecció social per combatre la pobresa i l'exclusió social. Abordar aquestes qüestions des d'una perspectiva crítica i creativa els permet tenir una millor comprensió de la realitat social.

En segon lloc cal dir que aquest treball ha estat elaborat en cooperació amb les altres escoles de

secundària que participen en el projecte. Això no només permet l'intercanvi d'idees, sinó també el coneixement més proper d'algunes altres realitats socials que constitueixen la Unió Europea.

En tercer lloc, viatjar a l'estranger és una part central del projecte Erasmus +. Durant el període 2016-18 els estudiants del nostre centre visitaran instituts dels quatre països que participen amb nosaltres en el projecte. I, per descomptat, els estudiants d'aquests països també ens visitaran. Aquests viatges ofereixen als estudiants l'oportunitat de millorar les seves habilitats lingüístiques, guanyar confiança en si mateixos i conèixer altres realitats.

Tot seguit us expliquem un dels viatges.

VIATGE A RATINGEN, ALEMANYA.

Àfrica Gibert i Oriol Juan

Els alumnes de primer de batxillerat escollits per participar a l'intercanvi amb Alemanya corresponent al projecte Erasmus+ van ser el Sergi Pons, l'Adela Gómez, l'Anna Gómez i els dos autors d'aquest article, l'Àfrica Gibert i l'Oriol Juan. Ens van acompanyar les professores Mònica Orpí i Patrícia Orcajo. L'intercanvi va tenir lloc amb cinc alumnes de l'institut Martin Luther King de Ratingen, residents al mateix poble o a la coneguda ciutat de Düsseldorf. A continuació us presentem el nostre dietari del viatge:

Dimarts 21 de març – Hem sortit cap a Barcelona, i a l'Aeroport del Prat hem agafat l'avió que ens ha portat cap al nostre destí. Un cop a l'aeroport de Düsseldorf, els amfitrions ens han rebut amb els braços oberts. Ens hem instal·lat a les cases pertinents i hem tingut un primer contacte amb les famílies.

Dimecres 22 de març – Hem participat en una activitat esportiva amb la resta d'estudiants (com a

primera activitat conjunta): un delegat tècnic i un futbolista del filial del Fortuna de Düsseldorf ens han fet un circuit de futbol. Després hem dinat a la cantina de l'institut i hem assistit a una xerrada i al posterior debat sobre el llibre "Bloodbrothers", amb el seu autor i un refugiad convidat. Tot plegat un acte per prendre consciència del desastre de les guerres civils al continent africà, i la quantitat de desplaçats que generen.

Dijous 23 de març – La cinquantena d'alumnes, tant hostes com amfitrions, hem participat en els jocs interculturals al centre escolar, amb el dinar posterior també a la cantina. A la tarda hem disposat de temps lliure, que hem aprofitat per anar tots junts a la bolera del poble veí.

Divendres 24 de març – Hem visitat el museu *Neandertal* de Mettmann, que tracta sobre l'evolució física i cultural de l'ésser humà. La ubicació d'aquest museu es deu a la troballa d'un jaciment d'un poblat neandertal cap a mitjans del segle XIX. Seguidament, hem dinat

de pícnic pel centre històric de Düsseldorf i hem visitat la TV Tower de la ciutat (un dels millors miradors on contemplar les vistes).

Dissabte 25 de març – Hem visitat un antic gasòmetre de la conca minera on ens trobàvem que ja està en desús, i que actualment alberga l'exposició *Wunder der natur* "Meravelles de la naturalesa" i un pavelló amb esfera terrestre

projectada sobre un globus de 300 quilos. Després hem pujat a veure les vistes del paisatge del voltant des del terrat. Finalment hem dinat al centre comercial d'Oberhausen i hem passat tarda de *shopping* abans d'anar al sopar col·lectiu per acomiadar els companys del projecte, al centre jove LUX de Ratingen.

Diumenge 26 de març - Family day: cada hoste ha fet una activitat amb la família que l'acollia, com anar amb bicicleta per Düsseldorf o anar d'excursió a un monument de Ratingen.

Dilluns 27 de març- Ens hem desplaçat cap a l'aeroport, on ens hem dit un últim adéu amb els nostres *partners*. Finalment, i després d'un llarg viatge, hem arribat a Barcelona i hem fet cap a Torredembarra.

NOUS MÈTODES PER APRENDRE ANGLÈS

Mireia Folch i Clàudia Font

arribar a classe va engegar unes dinàmiques molt especials, el nostre nivell d'anglès va fer un gir espectacular i des d'aleshores tothom en general ha millorat molt.

No només hem treballat amb els llibres i la llibreta, sinó que hem realitzat diverses exposicions en anglès sobre l'Any Nou Xinès o el campionat de Wimbledon i també sobre algun temps verbal en concret, de manera que érem nosaltres qui havíem d'aconseguir tots els recursos per a fer el treball. També hem vist alguna pel·lícula en V.O.S.E.

Tot i això, el que més destaca són els "Pen pals" (amics per correspondència) que hem fet a Croàcia i un altre projecte per a la fundació Theodora per a nens hospitalitzats: inventar un

Aquest any, els alumnes de 2n d'ESO hem rebut alguns professors i professores nous, entre ells Helena Velasco, professora d'anglès. Tan sols

conte amb il·lustracions (i en anglès!) per tal que puguin distreure's durant la seva estada. En resum, ha estat un any memorable per a 2n d'ESO. Tot seguit us deixem amb un exemple d'una d'aquestes activitats.

CHINESE NEW YEAR

Enguany els alumnes de segon d'ESO hem decidit provar amb una dinàmica una mica diferent en les classes de llengües. Alguns professors han decidit treballar el temari amb una presentació, en lloc de fer-ho directament amb el llibre i la llibreta i explicant teoria tota l'estona. Alguns dels objectius amb aquesta activitat eren aprendre la matèria de diferent manera, que els nois i noies aprenguem a buscar informació i d'altres recursos per nosaltres mateixos, que també siguem capaços d'enfrontar-nos a un públic, etc.

Un exemple en seria una de les exposicions que es van fer a la classe d'anglès amb la professora Helena Velasco.

La presentació era sobre l'any nou xinès i n'explicava les tradicions, el calendari xinès, la roba típica i l'origen d'alguna d'aquestes coses. La presentació es va fer tota en anglès i com a sorpresa les noies del grup van venir disfressades i pintades amb roba autèntica de la regió, juntament amb dibuixos, i figures de dracs per ambientar l'exposició.

Va tenir mol d'èxit i a més a més es va anar a presentar a altres classes de 1r com a exemple de treball ben fet.

Aquí us deixem el text que vam presentar, a veure si us agrada:

Hello we are Clàudia, Mireia, Lúdia , Carla and Laura B and we're going to talk about the Chinese New Year.

Chinese calendar is very complex. It's got 354 days instead of having 365 days. Each month is a lunar period (about 29 days) and it's related to the sun and the stars.

This year's Chinese New Year starts on the 28th of January and the zodiac sign is the Rooster. Roosters are supposed to be meticulous, precise and loyal.

But Chinese New Year isn't only celebrated in China. People Celebrate it in Japan, Mongolia, Malasia... But nowadays it's even celebrated in Chinatown or even in Barcelona!

For Chinese people traditions for food, clothes and so are very important. The preceding days they clean the house and decorate it with red and gold adornments. They often meet their relatives and have dinner together. They also exchange gifts and lucky money (money put inside a red envelope).

In family dinners they eat loads of exotic dishes: dumplings filled with meat, peanuts, chestnuts, vegetables... They also eat fish and porridge. They also get dressed with

Gregorian	Date	Animal	Day of the week
2001	24 Jan	Snake	Wednesday
2002	12 Feb	Horse	Tuesday
2003	1 Feb	Goat	Saturday
2004	22 Jan	Monkey	Thursday
2005	9 Feb	Rooster	Wednesday
2006	29 Jan	Dog	Sunday
2007	18 Feb	Pig	Sunday
2008	7 Feb	Rat	Thursday
2009	26 Jan	Ox	Monday
2010	14 Feb	Tiger	Sunday
2011	3 Feb	Rabbit	Thursday
2012	23 Jan	Dragon	Monday
2013	10 Feb	Snake	Sunday
2014	31 Jan	Horse	Friday
2015	19 Feb	Goat	Thursday
2016	8 Feb	Monkey	Monday
2017	28 Jan	Rooster	Saturday
2018	16 Feb	Dog	Friday
2019	5 Feb	Pig	Tuesday
2020	25 Jan	Rat	Saturday

traditional clothes: tight red and gold dresses for the girls and a shirt with long neck and sleeves for the boys.

Colours are very related to clothes. Each colour has its own meaning. For example white for pureness, yellow for joy, orange for concentration, red for good luck, gold for wealth... During the celebration fireworks are set off; there are temple fairs and parades from the temples are made. The tradition of fireworks started 2000 years ago with bamboo and fire to scare the monster Nain.

The calendar has a year, month and date frame. The key elements are the day, synodic month and solar year. The Chinese calendar is a lunisolar calendar, similar to the Hindu and Hebrew calendars.

The tenth zodiac sign of the Chinese horoscope is gifted with a radiant personality. Roosters can either annoy or fascinate, however they leave few people indifferent to their presence.

Roosters are usually gifted with good management skills and they are very meticulous, specially when it comes to their own business. Very precise in all they do, they are very fond of the little details, and nothing escapes their sharp eyes.

If Roosters aren't good for tact and diplomacy, on the other hand, they are endowed with a unique uprightness and exemplary loyalty.

The chinese year has got 354 days instead of 365 days.

This festivity is celebrated in different places like: Brunei, Malasia, Laos, Mongolia, Maurice, Indonesia, Singapur, Taiwan, Tailandia, China.

Traditions:

For a culture older than 4000 years, traditions are a very important part of daily life. So the most important festivity of the Chinese calendar shouldn't be different. There are loads of various specific customs regarding food, clothes, gifts and decorations.

The preceding days, people clean their houses, dusting the shelves and waxing the floors. This is supposed to be prepared for the new things that will come to you during the year. Cleaning also means renovation and scares evil spirits.

People also decorate their houses with the "Fu" (means happiness). It's a squared red paper with gold letters. It drives evil ghosts away.

In this festivity, people visit their friends and relatives to have dinner together, give presents and give the "lucky money" (money put inside a red envelope) to children.

Clothes is a very important part of traditions. China has its own special robes, all with different cuts and colours that symbolize various things.

In the modern era, the most popular dress for girls is a short, tight dress normally made with red fabric. It also has gold embroideries. Men usually wear a shirt called "Changshan". It's a shirt with long sleeves and long neck. Its colour can change a lot, from red to blue or yellow.

In Chinese culture, colours are very related to clothes and each colour has its own meaning. Each colour is asociated with one of the Five Elements: Fire, Earth, Water, Air and Metal; with a direction: North, South, East and West, an animal, a Season,...

Black: knowledge, trust, immortality, power, emotional protection.

Blue: calmness, relax, healing, immortality

Brown: industrious, grounded.

Pink: love

Gold: completeness, wealth, metal

Yellow: reliability, suporting, stabilizing, warmth, clarity, royalty, emathy...

White: pureness, confidence, sadness, strength, courage, death, spirits...

Red: hapiness, joy, vitality, dynamic, enthusiactic, fame, good luck...

Orange: concentration, spontaneity, adaptability...

Green: growing, refreshing, healing, harmony...

Purple, grey and silver aren't important.

Firecrackers are always set off at midnight. Firecrackers are essential in the Chinese New Year, people also set off firecrackers in the morning of the New Year's Day. The use of firecrackers can be traced to the legend of the Monster Nian. **The history explains that** 2,000 years ago, people threw bamboo into the fire to drive away the monster. After gunpowder was invented, firecrackers replaced the bamboo. Because fires can be easily started by the firecrackers, many places ban firecrackers except in designated areas. Fireworks are also set off in the evening of Lantern Festival. This is a very traditional story for Chinese culture.

For this culture, the food in Chinese new year is very important. The most important food is the dumpling (jiaozi). Made with flour and stuffed with different fillings, dumplings are usually eaten on the Eve. Dumplings are eaten to bring wealth in the coming year. People wrap coins, candy,

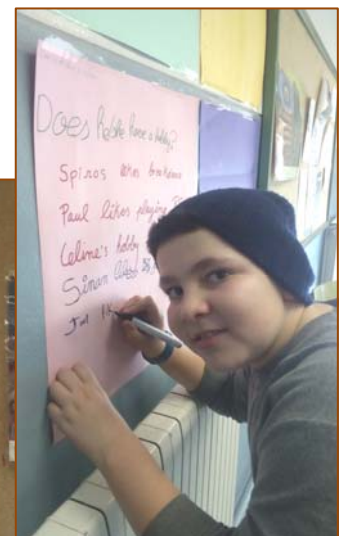
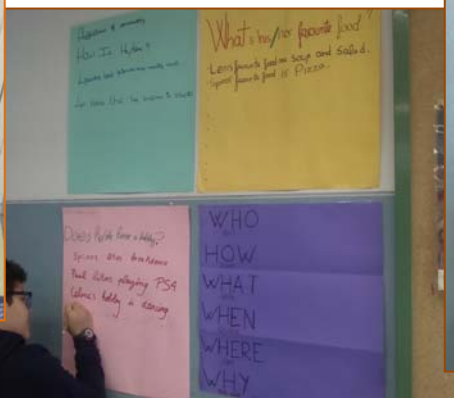
peanuts, or chestnuts in some of the dumplings to express different blessings for example a coin for wealth, candy for sweet life, peanuts for health and longevity, and chestnuts for vigor. It is also a custom in many parts of China to eat dumplings on Jan. 1st and Jan. 15th. The traditional food is the best for the Chinese Culture and his New Year.

The temple fires are another old practice in festival traditions, especially in Beijing. Although they originally were a form of worship connected with temples, now they are more like carnivals and are sometimes held in parks. Traditional cultural performances such as playing diablo, traditional magic, puppet shows and so on can be seen. During and after the festival, Beijing has temple fairs almost every day in different places such as Wangfujing, Altar of the Earth and Dragon Pool Park. The temple fires are very important to Chinese people.

ELS PEN PALS

El Grup de 1r E de l'institut Torredembarra ha començat un intercanvi de cartes amb l'Escola Martin Luther Schule de Herten, Alemanya, en l'assignatura d'anglès. Els alumnes reben i envien cartes amb els seus "pen pals" explicant-se quants anys tenen, on viuen, què els agrada... Cada alumne s'expressa en anglès dins de les seves possibilitats, amb l'ajuda del diccionari i el traductor, així com també la col·laboració entre tots els companys i companyes de classe que s'ajuden mútuament.

L'intercanvi ha fet créixer notablement la motivació a l'aula, ja que li troben una funcionalitat a l'anglès, en aquest cas, una eina necessària per a comunicar-se amb altres persones. Milloren en l'estructuració de frases, aprenen nou vocabulari i ja estan preparant un vídeo per treballar la pronunciació també.

La professora Elena Milà, que va treballar a Martin Luther Schule durant uns mesos al 2013, va proposar l'intercanvi a ambdós centres i amb la col·laboració de Lia Winning, professora d'anglès de l'institut alemany, han fet possible aquest intercanvi didàctic."

ALUMNES NOSTRES A HOLANDA

Jordi Valle

Trenta alumnes del nostre centre han participat durant aquest curs en un intercanvi cultural amb Holanda.

Trenta alumnes del nostre centre han participat durant aquest curs en un intercanvi cultural amb Holanda que va tenir lloc entre els dies 13 i 19 de desembre. Dimarts 13, els alumnes van sortir amb avió acompanyats de les professores Isabel Quirós i Immaculada Gual.

Tot seguit us oferim un dietari del viatge:

Dimarts 13 de Desembre (Aeroport del Prat i arribada a Holanda).

Nervis i emoció és el que tots en aquests moments tenim, setmanes parlant amb la nostra parella d'intercanvi i per fi arriba el dia.

A les 18:30 sortia el nostre avió en direcció a Àmsterdam, vam pujar a l'avió i tots ens vam asseure amb els nostres amics. Quan vam arribar a l'aeroport d'Àmsterdam, la pluja i la boira era l'únic que es podia contemplar. Ens va venir a recollir un autocar que ens portava a Naaldwijk, el poble on tots ens vam allotjar i on va passar aquella meravellosa setmana.

En arribar al poble, l'autocar ens deixà a l'aparcament de l'escola, allí ens esperaven totes les famílies cridant el nostre nom i d'allí ens vam

dirigir a la casa de la família corresponent que ens acolliria aquella setmana.

Dimecres 14 de Desembre (Naaldwijk).

Em vaig aixecar aviat per anar a l'institut Lentiz Dalton Mavo, allí els alumnes holandesos d'intercanvi ens van fer unes presentacions per tal de conèixer els costums, la cultura i els menjars típics d'Holanda.

Després de les presentacions vam anar tots al gimnàs on ens van ensenyar jocs típics holandesos, i la veritat és que va ser molt divertit i a la tarda les nostres parelles d'intercanvi ens van ensenyar els monuments i edificis més emblemàtics de Naaldwijk.

Dijous 15 de Desembre (Moll Scheveningen i La Haya).

Cadascú es va dirigir amb la seva parella d'intercanvi fins al moll Scheveningen. Vam passejar pel moll mentre contemplàvem les meravelloses vistes del Mar del Nord, ja que no es diferenciava l'horitzó entre el mar i el cel ple de boira. Al final del moll hi havia una torre a la qual vam pujar, i a dalt de tot feia tant de fred

que semblava que en aquell moment es posaria a nevar. Davant del moll hi havia una parada de tramvia, vam pujar-hi tots i ens vam dirigir cap al centre de La Haya.

Els professors ens van encomanar una feina, semblant a una gimcana: vam haver de completar una fitxa sobre els llocs més emblemàtics de la ciutat. Després de la feina vam anar a dinar al McDonald's i vam tenir més d'una hora de temps lliure per gaudir de la ciutat.

Divendres 16 de desembre (Amsterdam).

Divendres va ser el dia més esperat, tots desitjàvem anar a Amsterdam. Quan vam arribar a la capital del país, ens vam dirigir al Museu Nacional d'Amsterdam, especialitzat en quadres i obres d'art. Tot seguit vam fer grups de dotze persones i vam fer un recorregut a peu pels carrers del centre de la ciutat, creuant ponts i observant els canals. El recorregut va finalitzar a la plaça Dam on ens van donar una hora i mitja de temps lliure. Després de gaudir del temps lliure vam passar per davant dels mítics "coffeshops" i pel famós barri *roig*.

A mitja tarda vam tornar a l'institut ja que els alumnes havien de preparar, com cada any, un mercat de nadal on venen manualitats, treballs i menjar. Així recapten diners per als viatges. Els vam ajudar i després vam tornar a les nostres cases. Aquella nit vam anar tots els 60 alumnes d'intercanvi (holandesos i catalans) a casa d'una noia holandesa que es diu Naomi, ella va organitzar una festa molt divertida i ens ho vam

passar molt bé, i després de la festa vam tornar a casa i vam anar a dormir.

Dissabte i diumenge 17 i 18.

Dissabte ens vam reunir tots els nois i vam anar a jugar a futbol i després de jugar vam anar amb bicicleta, a dinar, i a la tarda vam tornar a reunir-nos tots els nois a casa d'un holandès que es diu Max.

Diumenge el Bas i jo (la meua parella d'intercanvi) vam anar a patinar sobre gel a un estadi enorme als afores de La Haya. Ens ho vam passar de meravella i no vaig caure ni un sol cop, i això que era la primera vegada que em posava patins. A la tarda ens vam reunir tots els 60 nens i vam anar a un local ple de llits elàstics on vam saltar un munt d'hores, vam saltar tanta estona que en tornar a casa vam anar a dormir directament!

Dilluns 19 (últim dia a Holanda). Dilluns va ser l'últim dia i tots estàvem molt tristos ja que no volíem marxar. Els professors van organitzar una sortida a la bolera del poble i allí vam jugar tots, ens ho vam *passar pipa* i vam dinar tots al restaurant de la bolera. El pitjor com sempre va ser el comiat ja que d'allí ja vam marxar cap a l'aeroport d'Amsterdam i vam tornar cap a Espanya.

Va ser una experiència fantàstica poder practicar un idioma que no és el teu; visitar nous llocs i, sobretot, conèixer gent i fer amics com els que vam fer.

Jordi Valle Olivé

I DESPRÉS... ELS HOLANDESOS A CATALUNYA!

Els alumnes de l'institut Lentiz Dalton Mavo (de Naaldwijk, Holanda) van arribar dilluns 27 de març a les 18h. Van passar una setmana a Torredembarra. Una setmana plena d'emocions i d'aventures.

Els vam acollir a casa nostra a mitja tarda; i, tot s'ha de dir, els pares estaven més nerviosos que nosaltres, ja que no tots saben anglès. Però, com que nosaltres ja ens coneixíem, la primera nit vam sortir a sopar i a passar l'estona i ja ens vam tornar a retrobar tots.

L'endemà al matí vam passejar per Tarragona i vam visitar les ruïnes romanes. Dimecres vam anar a Barcelona, a visitar la ciutat i a veure edificis emblemàtics modernistes com la Pedrera. Passaven els dies volant, però vam tenir temps de visitar Torredembarra, d'anar tots al Paintball, i d'anar de festa.

Diumenge a les 8 h. ens vam reunir a l'institut per acomiadar-nos dels nostres amics holandesos. Va ser un moment molt trist, perquè tant ells com nosaltres hem viscut una nova i molt bona experiència.

Jordi Valle Olivé i Helena Busquets

DIADA DE LA FESTA DE L'ARBRE

Explicació abans de la plantada d'arbres.

Alumnat de 1r d'ESO de Torredembarra col.labora en una creativa "Festa de l'arbre".

Els alumnes de 1r d'ESO de Torredembarra han col.laborat en la plantada d'arbres organitzada per "l'Associació Mediambiental La Sínia". L'acte ha estat el punt d'arribada d'una sèrie d'activitats en què han participat els dos instituts del poble i, sobretot, alumnat molt motivat.

L'inici d'aquestes activitats que, alhora que són creatives, serveixen per preservar el medi ambient, va tenir lloc a l'institut el dia 19 de febrer quan uns monitors de l'organització "La Sínia" van fer unes xerrades per formar uns quants voluntaris entre l'alumnat.

Els nois de "La Sínia", entre altres aspectes, ensenyaven als alumnes que si algun dia veuen fer alguna cosa malament o que perjudiqui la naturalesa o als animals han de trucar al 112.

Una altra cosa molt interessant que van explicar és com poden captar imatges dels animals al bosc, amb càmeres amb sensors de moviment.

Quan van acabar la xerrada, els nois van dir als alumnes que necessitaven voluntaris i que, per a ser-ho, havien d'escriure una petita explicació de per què ho volien ser. Molts joves s'hi van apuntar.

La tasca d'aquests voluntaris va ser la de visitar els viviers municipals situats a "Cal Dània", allí van sembrar les llavors que més endavant servien per a la diada de la festa de l'arbre. Aquesta primera campanya també anava encaminada a tractar el medi ambient en general, la preservació d'espècies animals i vegetals...

En general, doncs, posaven en contacte l'alumnat de 1r d'ESO amb diversos actes que es feien amb la intenció de protegir la vida natural.

Avui els alumnes de primer d'ESO han sortit a primera hora de l'institut i s'han dirigit a l'esplanada on ha tingut lloc la plantada d'arbres. Els acompanyants han estat els professors David A, Alba M, Mireia G, i Joan G. La monitora del grup La Sínia que ha ensenyat com es planten els arbres és l'Anna Pastoreta.

Primer els monitors han explicat la importància de la festa de l'arbre i seguidament han ensenyat

com s'havien de plantar els plançons. Abans de començar a plantar, però, tothom ha dedicat uns 10 minuts a recollir la brossa escampada pels voltants del parc i de la rotonda que calia replantar. Un cop tot net, els alumnes, repartits

Alumnes plantant els arbres

en grups de 10, han procedit a la reforestació del lloc.

Els forats ja estaven mig fets i, al costat de cada forat, hi havia un plançó. Primer calia fer el forat més gran i després posar el plançó a dintre. Un cop el plançó ja estava ben col·locat al mig del forat, sempre respectant les arrels, s'havien d'anar afegint al forat capes de terra barrejades amb compost i adob, i també una substància anomenada hidrogel. L'hidrogel és el material de què estan fets els bolquers dels bebès i, com que reté l'aigua, no cal regar la planta tan sovint, tot i que es manté la humitat.

L'activitat s'ha allargat fins a l'hora del pati. Llavors els nens i nenes han pogut esmorzar i estar una breu estona als gronxadors fins que han tornat caminant cap a l'institut.

Torredembarra, 31 de març de 2017
EriKa, Omaira, Aitana i Júlia

XERRADES A L'INSTITUT

Judit Molina, Megan Leno i Isaura Valle

Durant el curs ens han visitat molts conferencians; hem tingut xerrades de tot tipus: d'orientació, de seguretat viària, del medi ambient, dels problemes de l'adolescència... N'hem seleccionat unes quantes perquè vegeu que hem estat molt ben "acompanyats".

ORIENTACIÓ UNIVERSITÀRIA

El 26 de gener vam rebre la visita de Carme Rossend, professora de la Universitat de Barcelona. L'activitat és una col·laboració amb les tasques d'informar i proporcionar eines i recursos per facilitar la transició i, sobre tot, l'adaptació dels futurs estudiants a la Universitat. La professora va explicar als alumnes de segon de batxillerat els diferents graus i cursos especialitzats en la universitat. Va ajudar molt els estudiants a conèixer més opcions i aclarir alguns dubtes.

UN TREBALLADÍSSIM TDR DEL ROMANTICISME

Durant la tutoria d'un dels dijous del mes de febrer, la Margalida Riutort, actual alumna de la Universitat Rovira i Virgili (URV) i ex-alumna de la professora Isabel Vidal, va poder presentar el seu treball de recerca als alumnes de primer de batxillerat.

Per començar, ens va fer una breu introducció del Romanticisme i ens va explicar el perquè de l'elecció d'aquell tema. Després ens va endinsar en la vida de dos grans representants del Romanticisme, els famosos Chopin i George Sand. La Margalida, a més d'explicar la vida del dos autors, ens va mostrar una síntesi de diversos dels seus llibres preferits, tots relacionats amb el Romanticisme. I a més de poder escoltar la presentació oral, també vam fullejar el seu TDR que fins i tot incloïa dibuixos seus que tenien una gran relació amb els autors anomenats anteriorment. Al final va respondre molt amablement totes les nostres preguntes.

Aquest TDR ens va transportar al món del Romanticisme acompanyats de música de fons i, a més, vam poder comprendre com fer un excel·lent treball de recerca.

XERRADA SOBRE METEOROLOGIA

Omaima i Aitana

Divendres 26 de maig va venir al nostre centre el cap de predicció del centre català d'estudis meteorològics. El seu nom és Santi Segalà i ens va explicar diferents aspectes de la meteorologia.

Al centre on treballa hi ha diferents aspectes a tractar com ara: la predicció, l'estudi del clima, dels mapes... Cada dia, a les 12 h. del migdia deixen anar un aparell que pren les prediccions des d'una posició elevada. També tenen per tota Catalunya diversos aparells que mesuren la temperatura, la pluja...

Ens va explicar que els treballadors del centre que dirigeix són els encarregats de dir les alertes de pluja, neu, etc.

Cada dia hi ha molta gent que treballa per tal que nosaltres puguem saber si farà molt de sol o si plourà en grans quantitats, o potser si nevarà! És un treball difícil i els agraïm tot el que fan.

Servei Meteorològic de Catalunya

LA RÀDIO ÉS POESIA

Helena Busquets Mateo - 4t ESO A

El dia 16 de març, alumnes de tots els cursos d'ESO i BAT, i de procedències diverses van anar a Ona la torre, la ràdio de Torredembarra, per recitar poemes en diferents llengües. Van recitar bàsicament el poema "La poesia", de la poeta mallorquina Antònia Vicenç en tretze llengües diferents. Es van llegir poemes en búlgar, en anglès, francès, xinès, italià, català, castellà, alemany, romanès, gallec, euskera i àrab. Ana Merino, directora de la biblioteca Mestra Maria Antònia va organitzar l'activitat conjuntament amb les professores de català del centre.

Les locutores es van quedar sorpreses de veure que en un sol institut hi pogués haver tanta varietat de llengües i cultures, i també per la manera com els alumnes s'hi van lliurar en cos i ànima en el moment de posar-se davant dels micros.

Veritablement va ser una cosa meravellosa poder gaudir dels mots poètics en les diferents llengües i sentir recitar els alumnes del nostre institut. Els poemes es van anar sentint per Ona la Torre durant tot el 21 de març, dia mundial de la poesia, i també durant els dos dies posteriors.

La poesia

plana sobre
la vida fulgors d'altres mons
t'esclata als ulls també
estrelles
d'aigua eixugades a la cala
de la infantesa quan
retuts tornen
els àngels ja sense
sal sense ales i tu
intentent agafar-ne les ombres
penjalls als fils
d'estendre
les paraules l'hora
que més voldries
revocar els morts que
et pugen per
les cames
baldament omplis
la nit
de colomes blanques tot
esperant
una espurna de foc
que t'encengui el poema.

CONTES A LA LLAR

Mireia Folch. Fotos: Amàlia Agramunt i Montse Coll

Ja fa alguns cursos que els nois i noies de 2n d'ESO participem en una Roda de contes a Torredembarra. L'activitat consisteix a preparar, en grups, l'explicació d'un conte, amb els diàlegs, els dibuixos, el vestuari... i anar-lo a explicar a la llar d'infants.

Les dues professores de català, l'Amàlia i la Montse Coll, ens van explicar com fer el conte i ens van distribuir en grups. Cada classe va fer el seu "càsting" i entre tota la classe vam escollir el grup guanyador, que és el que va anar a la llar d'infants a explicar el relat. A la foto de la dreta podeu veure un dels nostres càstings.

Abans d'anar-hi, però, els grups seleccionats vam rebre la visita de la sra. Rosalia Ciuró, una contacontes que ens va proporcionar la regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Torredembarra. La Rosalia ens va fer riure molt, i vam entendre com s'ha d'explicar un conte a nens tan petits. Aquesta "Sessió d'orientació per explicar un conte" la vam tenir el dia 23 de febrer.

Finalment, la setmana del 3 al 7 d'abril vam visitar les tres llars de Torredembarra: Els gegants de la Torre, El cirerer i La casa de les fades. Ens ho vam passar tan bé, que fins i tot vam repetir. A les fotos podeu veure com anàvem d'engalanats per explicar *El Patufet!*

ALUMNES DE L'INSTITUT AL PICA LLETRES

Àlex Expósito, Gonzalo Rodríguez i Víctor Riquelme. Fotos: Filo Perpinyà

El dia 21 d'abril els alumnes de 3r d'ESO vam sortir al TAC-12 ja que havíem participat en el concurs PICA LLETRES durant el mes de febrer.

El Pica Lletres és un concurs adreçat als alumnes de Secundària. A la versió radiofònica del concurs, hi poden participar els alumnes que estiguin cursant 2n d'ESO i, a la versió televisiva, hi poden participar els alumnes que estiguin cursant 3r d'ESO.

Per poder participar-hi, cal que un professor o algun directiu del centre inscriui l'institut a través d'un formulari que des de l'organització del concurs es penja a la web. I això és el que va fer la nostra professora Filo Perpinyà.

Els objectius principals del concurs són entretenir, fomentar i promoure la lectura i l'ús de la llengua catalana, tenint en compte tant el vessant escrit com l'oral. Saber lletrejar una paraula correctament significa descobrir-ne cada part, llegir i escriure'l bé, conèixer l'alfabet i la pronúncia de la nostra llengua.

El concurs es basa en dos tipus de proves: l'una, lletrejar paraules i l'altra, resoldre correctament els jocs lingüístics que es plantejaran: *L'embarbussament*, *El barbarisme intrús* i *L'errada oculta*. Cada prova té la seva dinàmica: en *L'embarbussament* un dels membres de cada equip ha de llegir correctament l'embarbussament que toqui a l'atzar a cada equip. Si s'embarbussen, no superaran la prova. Si es realitza correctament, l'equip sumarà 25 punts. En aquesta prova no hi ha possibilitat de rebot. Exemple: *Quant val un coco i mig a ral i mig cada coco i mig?*

El barbarisme intrús: en aquesta prova el presentador o la presentadora planteja als equips participants tres paraules, una de les quals és un barbarisme. Cada equip té al seu taulell un polsador que ha de prémer si vol resoldre la prova. El primer equip que premi el

polsador, respon. Si la resposta és correcta, suma 25 punts. Si no, hi ha rebot per a l'altre equip.

L'errada oculta: en aquesta prova, el presentador o la presentadora donarà als concursants una tarja amb tres paraules escrites. Una de les tres paraules conté una errada. Els concursants l'hauran de trobar i corregir. Es plantejarà una prova a cada equip. Si troben i corregeixen l'errada oculta, sumen 25 punts. Si no, hi haurà rebot per a l'altre equip.

Primer estàvem tots molt nerviosos però de seguida ho vam aprendre. A més, la professora ja ens havia preparat abans de marxar. Vam quedar finalistes. No vam passar a la gran final, però vam superar tots els equips amb els quals ens vam enfrontar. Va ser una experiència molt divertida i cultural alhora.

EXPOSICIONS DEL BATXILLERAT ARTÍSTIC

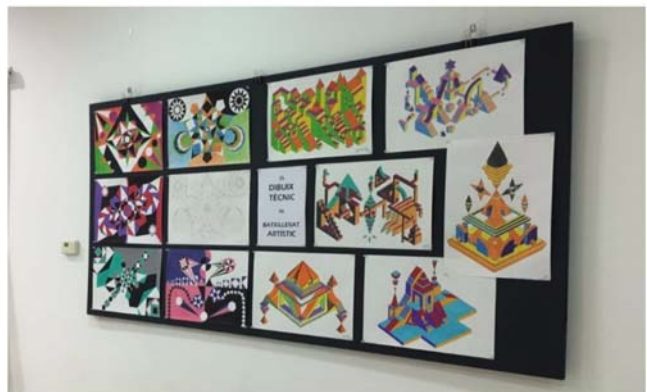
Yamina el Faezi, Tania Ramírez i Alejandro López

Durant aquest curs el Batxillerat artístic ha rebut una injecció de material, dedicació, innovacions, creativitat, espais... i, sobretot, de bon humor! El vestíbul s'ha anat omplint amb els materials dels alumnes que s'han exposat en uns cavallets nous de trinka. Les làmines dels alumnes d'ESO i BAT que hem pogut veure han tractat temes com per exemple el punt i la línia, el blanc i negre, la mirada o el somriure.

Però l'exposició més gran ha tingut lloc a la biblioteca Mestra Maria Antònia, entre el 18 d'abril i el 16 de maig. Durant aquestes dates els alumnes de l'institut hem pogut penjar els nostres treballs a les parets de la sala d'exposicions de la biblioteca, a la segona planta. Estem molt orgullosos dels nostres treballs, tan de dibuix artístic, com tècnic, com de fotografia. L'aparador també es va decorar i servia de reclam perquè la gent sabés que hi havia l'exposició. Donem les gràcies a la professora

Maite Maset per la gran tasca capdavantera que ha dut a terme i us deixem amb una mostra de l'exposició.

SANT JORDI

Helena Busquets

Un curs més, l'institut viu una gran festa el dia de Sant Jordi.

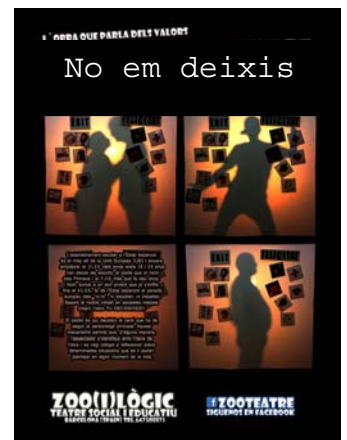
Aquest any ho vam celebrar divendres 21 d'abril perquè la diada queia en diumenge. Va ser un dia molt maco. Les taules d'intercanvi de llibres omplien el vestíbul i la sortida al pati. La biblioteca estava molt ben decorada ja que la van preparar per tal que els alumnes de 1r d'ESO llegissin els contes que havien escrit arran de l'activitat *Contes a l'esprint*, que us expliquem més endavant.

Els diferents grups d'alumnes, per torns, van anar a veure una obra de teatre intitolada *No em deixis*. Aquesta obra va dirigida al món adolescent i tracta diferents aspectes relacionats amb la violència, sobretot la violència de gènere. Els actors i actrius ens van mostrar aquells gestos i actituds que poden semblar insignificants però que si no es detecten a temps poden desembocar en situacions de violència. L'obra va tenir lloc al casal i la representava la companyia ZOO(i)LÒGIC. Aquesta companyia ja va néixer amb el desig d'abordar el teatre des d'un punt de vista social i

preventiu. Sobretot ens va agradar que, com a espectadors, es podia participar en l'espectacle ja que es tractava d'un teatre interactiu.

A més, a les aules, molts professors i professores van aprofitar la diada per fer recitals poètics o altres activitats més lúdiques, que tenien relació amb la matèria.

I, finalment, a darrera hora vam sortir tots al pati per assistir al lliurament de premis. I és que són molts els concursos que convoca l'institut i que tenen el seu reconeixement durant la diada: en primer lloc, els premis literaris de català i d'anglès, també els premis Cangur de matemàtiques, els de punts de llibre de plàstica i els de les activitats d'educació física. Aquí us deixem amb les fotos dels diferents guanyadors. Tot plegat, un matí molt ben aprofitat!

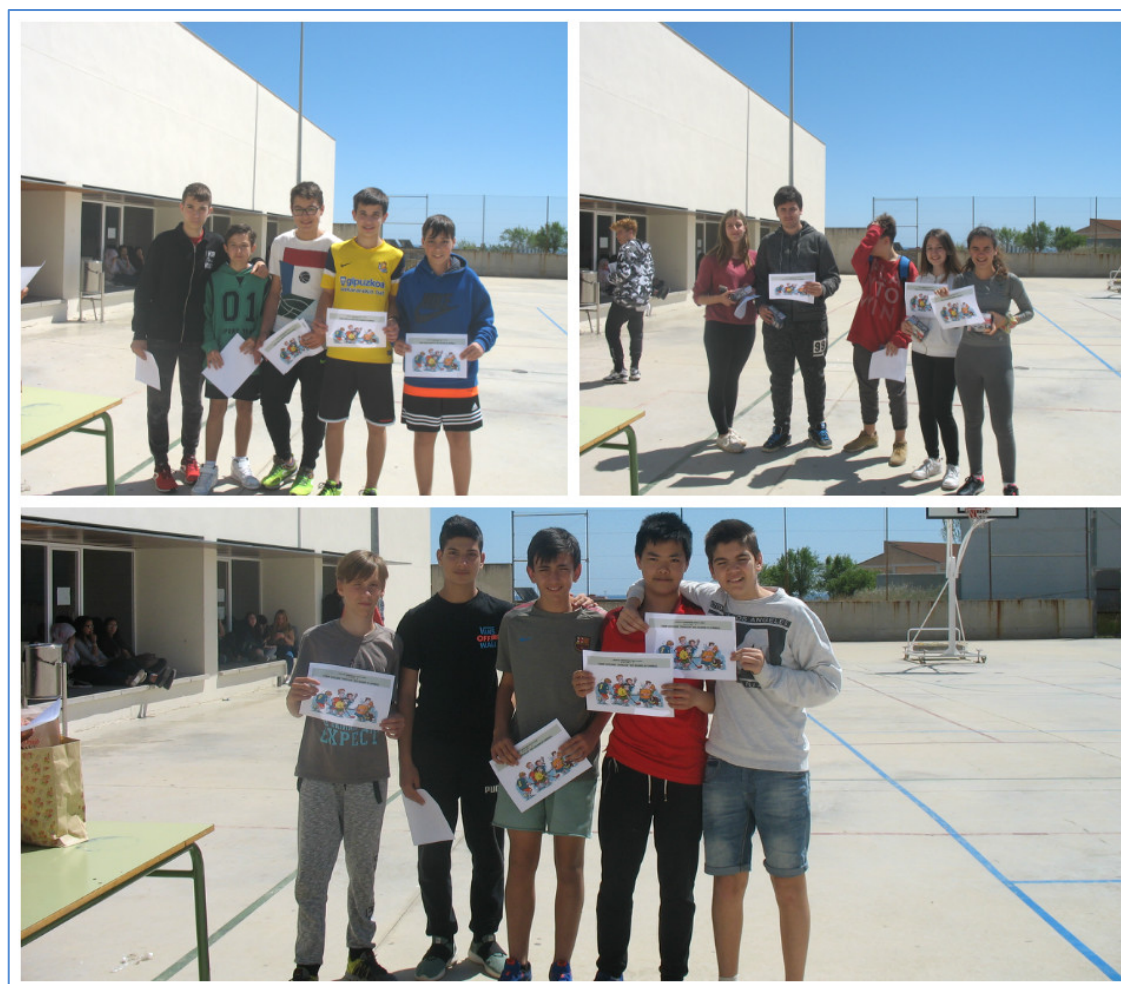
Premis de redacció en llengua anglesa:

Premis de punts de llibre:

Premis d'educació física:

Premis de vídeo:

Premis de matemàtiques: premis Cangur i alumnes de 1r d'ESO que es presentaven al concurs Videomat (i que van guanyar!):

Premis de narració i poesia en català:

CONTES A L'ESPRINT

Erika, Júlia, Omaira i Aitana- 1r ESO. Fotos: Montserrat Muntané

Al mes de març els alumnes de primer i de segon d'ESO vam participar en una activitat anomenada Contes a l'esprint.

Contes a l'esprint és una activitat que organitza el departament de llengua castellana, però hi col·laboren el de català, el d'anglès i el de visual i plàstica. Consisteix a escriure un conte en la llengua que volguéssim, i després posar-hi il·lustracions pintades a mà. Però els contes no es podien inventar, ja que el contingut es decidia segons uns objectes que anaven dins unes capsetes molt boniques.

A la meua classe ens van dividir en cinc grups i ens van repartir les capsetes que contenien objectes que s'havien de fer sortir al relat. A

nosaltres ens va tocar una capsa vermella i a dins hi havia una clau, una arracada, un boto, un mirall... Aquests objectes s'havien de combinar amb els gèneres que hi havia escrits a la pissarra: terror, policíac, ciència ficció... A nosaltres ens va tocar la "capsa de l'amor". També teníem un full on ens deia algunes coses que havien de sortir en la història, per exemple una escena de fàstic, o que el personatge no podia tenir el sentit del gust...

El conte del nostre grup tracta sobre una noia que va perdre el sentit del gust en un accident de cotxe. I ell i la seva parella deixen córrer la seva relació i, al final, els dos acaben com amics.

Aquesta activitat ens va semblar molt interessant i molt divertida ja que cada persona del grup podia aportar idees; i, segons la nostra opinió, tots els contes van quedar molt bé.

Durant el matí del 21 d'abril, quan vam celebrar la diada de Sant Jordi, els diferents

grups vam llegir els nostres contes, en veu alta, a la biblioteca, que estava molt ben decorada, amb banderoles, dracs i vitralls de colors, com si fos l'època medieval. Va ser una lectura molt emotiva ja que tothom estava en silenci mentre cada grup llegia el conte davant d'alumnes i professors.

Més endavant, el dia 22 de maig, alguns dels nostres companys de 1r van participar, a Barcelona a la seu del CESIRE, a la fase II d'aquesta activitat. Aquesta segona fase s'anomena *Escenes a l'esprint* i el Marc Valderrama (el segon començant per la dreta de la foto) ens va explicar que havien fet el conte com si fessin una mena de teatre, i que s'ho havien passat molt bé!

Tot seguit us adjuntem un dels contes guanyadors. Pertany al grup de 1r d'ESO format per: Leo Rodrigues Barbosa, Laura Romeo, Paula, Sánchez López, Marc Valderrama Guari i Montserrat Vendrell Caravaca.

Lucas y los reinos perdidos

voz muy seductora.

- Soy Lucas y seré vuestro acompañante en esta misteriosa historia.

Entre unos coloridos corales escuché una voz atractiva que me llamaba por mi nombre. Me quedé tan asombrado... ¿Por qué? Pues porque, ¿Quién me iba a llamar desde dentro del agua? Entonces empecé a confiar en aquella voz, que, a través de la corriente marina, me guió hacia un viejo barco hundido. Me adentré en el barco y encontré un objeto misterioso. ¡Era un espejo! ¿Cómo podía ser? ¿Un espejo mágico? ¿Sería el

- Lucas, ven, ven, Lucas... -gritó una

comienzo de una nueva aventura? De pronto, aquel objeto inanimado me hablaba y antes de quedarme sin aire, me asignó una misión, en tres reinos diferentes. La misión era conseguir las tres llaves de los reinos donde poder rescatar a la princesa de las manos del zorro. Y de repente, recibí un destello y me desmayé.

Al despertarme, estaba en otro mundo, todo era blanco. Me puse a pensar qué había sucedido, cuando de repente apareció un hermoso pingüino. Y me dijo:

- Mi nombre es "Floflo" y te voy a ayudar a cumplir la primera misión, y en tono divertido exclamó:

*“La primera llave tendrás que encontrar
en una casa de hielo debe estar
¿Dónde se encuentra?”
(Respuesta de la participación de los niños) “Iglú”*

- Estuve pensando minutos y minutos hasta que hallé la solución.

- Iglú –dije eufórico- ¡Está en un iglú!

Me aceptó la respuesta y fuimos en busca del misterioso iglú. Me puse a pensar dónde lo podría encontrar. ¡Pero nada! ¡No tenía la menor idea! Ni “Floflo”, ni yo sabíamos dónde podría estar. Encontramos un cascabel, no supimos de dónde había salido, pero lo encontramos. Empezamos a agitarlo y el sonido nos transportó al lugar en el que se encontraba el iglú. Dentro había un pequeño asiento de hielo, lo apartamos y allí descubrimos la llave. Cuando ya tuve la llave en mis manos, “Floflo” me dijo:

- Ya no puedo estar contigo, tu misión ya ha acabado en este reino. El siguiente es...

Y me dejó en suspense, ya que cuando fue a decírmelo me teletransporté al segundo reino. Por suerte no me desmayé pero me sentí un poco mareado. Me adentré en el reino y allí me encontré con una pequeña ardilla. Ella me dijo:

- ¡Hola Lucas! Mi nombre es “Ronny”. Yo seré tu ayudante en esta misión. Ya sabes que debes encontrar la segunda llave, así que vamos a por ella. Para saber dónde está este acertijo tendrás que descifrar:

*“Vive en pie constante,
con los brazos hacia fuera,
se desnuda en otoño
y se viste en primavera
¿Qué es?”*

(Respuesta de la participación de los niños) “Árbol”

Estando en el bosque, me puse a pensar qué podría ser, hasta que me llegó la esperada respuesta:

- ¡Árbol! – respondí animado.

Fui muy decidido a encontrar la llave, miré alrededor y me

desanimé al ver que había árboles por doquier.

Mientras tanto, la ardilla descubrió un camino de bellotas que nos llevaró a un enorme árbol. Una vez allí, rebuscamos hasta dar con la llave. En este instante, me vino un recuerdo de mi infancia, cuando trepaba por los árboles y esta vez fui yo quién se despidió de mi acompañante, es decir, de “Ronny”. Nos dimos un fuerte abrazo y ella me dijo:

- No te pongas triste, te aseguro que nos veremos de nuevo.

Aquí, se acabó mi paso por este reino. No sabía cómo pasar al tercer y último reino pero en este mismo momento me volví a teletransportar. Al llegar noté muchísimo calor. ¡Era insoportable! Me quedé esperando la visita de mi compañero de aventuras, pero no aparecía nadie. Decidí buscar la última llave pero, como siempre, no sabía dónde encontrarla. Vi un enorme volcán y una entrada en él. En la entrada había una inscripción en la que leí:

*“Si a la princesa quieres conseguir
mi acertijo con atención debes oír.*

Si la tercera llave quieres encontrar

En las manos del zorro pueden estar.”

Me encaminé en busca del zorro, ya que así lo ordenaba el acertijo. ¡Y allí estaba! Sentado en un gran sillón de color rojo a su lado estaba, encerrada en una jaula, la princesa. El zorro sentenció al verme:

- Si a la princesa quieres salvar tu vista debes sacrificar.

Por un momento me desconcerté. Pero lo hice; sacrifiqué mi vista para liberarla y lo que ella hizo fue coger las llaves de mis manos, las unió y derrotó al zorro. ¡Desapareció por completo! Una lluvia de purpurina cayó sobre mí. La princesa me dijo:

- Gracias fiel caballero, siento decirte que aquí acaba nuestra aventura, pero volveremos a encontrarnos en otra ocasión.

En un instante regresé a mi casa y me quedé asombrado, ya que mi madre compró un estupendo libro en el que figuraban todos mis nuevos amigos. ¿Cómo podía ser...? Y además había recuperado la vista, solo quedaba el recuerdo y unos restos de purpurina en mi cabello.

RECITAL D'EMILIANO VALDEOLIVAS

El cantautor Emiliano Valdeolivas va venir al centre, un any més, a oferir el seu repertori de poemes i cançons. Els alumnes de 4t d'ESO vam gaudir de l'espectacle i també vam poder recitar algunes composicions. El poeta i cantant ofereix un recital anomenat "CANTOLOGÍA DE LA POESÍA CASTELLANA" que inclou composicions de diverses èpoques com ara: *Comienza la gesta* de "El Cantar de Mio Cid", *Yo el maestro* de Gonzalo de Berceo, *Al salir de la cárcel* de Fray Luis de León, *Soneto a una nariz* de Francisco de Quevedo, *Olas gigantes* de Gustavo Adolfo Bécquer, *La maravilla del camino...* d'A. Machado, i altres composicions.

TALLER DE TEATRE.

Els alumnes de 1r d'ESO van assistir, el dia 11 de maig, a la sala 001 per participar en un taller de teatre. L'actor i conferenciant és l'Arnau Colom, fundador del teatre FORANI i llicenciat en art dramàtic a l'Institut del Teatre en l'especialitat de teatre de gest, titelles i objectes. Ens va fer una sessió sobre l'obra *La dama de l'alba*, del dramaturg Alejandro Casona, obra que hem llegit aquest curs. Aquesta activitat va ser patrocinada per l'editorial Santillana. Vam passar una estona molt agradable.

ANA ALCOLEA A L'INSTITUT

L'escriptora Ana Alcolea va venir al nostre centre el dia 19 de maig. Els alumnes de 2n d'ESO li havien preparat una bona benvinguda. L'escriptora els va parlar de la seva obra *La noche más oscura*. És una novel·la molt adient per a aquesta edat ja que explica la història d'una noia que es diu Valeria i que va de vacances d'estiu a Noruega. Allí tindrà experiències, com en somnis, que la transporten a l'època nazi. El present i el passat es van intercalant a través dels ulls de Valeria qui, mai més, ja no tornarà a ser la mateixa. No cal dir que per als alumnes va ser una activitat del tot profitosa. Molts van aprofitar per demanar a la novel·lista que els signés el llibre.

ALUMNES DE L'INSTITUT AL "MERLÍ"

La sèrie *Merlí* torna a l'octubre en la seva tercera i última temporada. Hi haurà moltes novetats: una nova professora, la Silvana, hi afegirà més "salsa". Però per a nosaltres serà especialment important perquè el Nikos Rodríguez, la Maria Dalmau, l'Eva Jansà, la Bertha Troté, la Janina Morales i la Natàlia Binh, tots alumnes del centre, seran alumnes de l'Institut Àngel Guimerà. I potser també hi podreu veure alguna professora... L'activitat forma part de la matèria Cultura audiovisual,

dins del currículum del Batxillerat artístic. A les fotos els podeu veure a l'aula dels "peripatètics", o bé acompanyats de la Pepi, l'actriu que hi fa de secretària.

El rodatge es va dur a terme el dia 8 de juny, des de les 7.30 del matí fins a les 17.30 de la tarda. Les alumnes i el Nikos van poder compartir institut amb el Pau, l'Oxana, el Merlí... Però no en podem dir res perquè és "secret de rodatge". Si en voleu saber alguna cosa més, i veure una primícia dels nostres alumnes a la sèrie, podeu consultar la notícia al diari ARA.cat de 10 de juny.

FESTIVAL FIC.CAT

El dia 6 de juny els alumnes de cultura audiovisual de 1r de Batxillerat van passar la vesprada a Roda de Berà per assistir al festival de cinema.

Vam poder veure la pel·lícula *Casals, la força d'un silenci*, magistralment interpretada per Joan Pera en el paper de Pau Casals. També vam poder veure els actors, el guionista i el director amb l'equip principal de rodatge. Vam tornar molt tard, però va estar francament bé. Ens van acompanyar les professores Filo Perpinyà, Montse Roig i Isabel Vidal.

Tania Ramírez

FÒRUM TRICS

El passat 30 de març, els alumnes de primer de batxillerat vam poder assistir als premis Trics per fer-nos una idea de com eren els treballs de recerca més ben realitzats de tot el Tarragonès. Juntament amb els alumnes de segon de batxillerat, vam agafar un autobús per anar fins a Tarragona, concretament a l'Institut Pere Martell.

En arribar, tots els estudiants de l'Institut Torredembarra, més els de tots els altres instituts participants, vam concentrar-nos en el teatre del centre, on van fer una breu presentació. A més, ens van donar un fulletó informatiu personalitzat per saber el seguiment de la jornada. Seguidament, cadascú va buscar la seva aula per poder gaudir dels tres primers treballs de recerca del dia o en cas de voler-ho, un taller.

En finalitzar, vam tenir tres quarts d'hora per poder esmorzar i localitzar la següent aula, i d'aquesta mateixa manera, la darrera hora d'exposicions o de tallers. Per

concloure el dia, van atorgar diplomes a tots els participants de segon de batxillerat i premis als treballs de recerca guanyadors. Cal destacar que l'alumna del centre, Berta Troté Díaz, va guanyar el primer premi amb *El llatí a les novel·les de Harry Potter*; i, per tant, té un part de la matrícula pagada a la facultat Rovira i Virgili. Per tancar la jornada, *The Big Van Theory*, va realitzar un monòleg, però sense gaire èxit.

Personalment, pensem que els tallers estaven molt ben preparats donat que eren realitzats per professors de la universitat, però estaven encarats als estudiants de batxillerat. Finalment, agraïm als professors haver organitzat aquesta sortida i recomanem a tots els alumnes de primer de batxillerat anar als premis Trics, per tenir una visió més global de com s'han de dur a terme els treballs de recerca, i per conèixer noves maneres d'encarar un projecte.

Àfrica Gibert Ruiz i Alba Lázaro Huguet

TERCER D'ESO A LA RÀDIO

Alguns alumnes de tercer d'ESO ens vam interessar per fer proves al taller de ràdio que hi ha a la quarta planta. Normalment, l'equip el fan servir els alumnes més grans però li vam demanar a la professora i, durant alguns temps de pati, ens va deixar fer el nostre primer programa.

Primer vam escriure una mena de guió d'un magazine improvisat en el qual l'Asuan Antín i la Sònia Álvarez feien de presentadores, llegien poemes... El Diego Navarro portava un CD de música i explicava la cançó. L'Eloi feia l'informatiu i jo, Jordi Dalmau, feia de presentador i de tècnic alhora. Va ser una activitat divertida ja que almenys vam sortir de l'avorrida rutina diària.

MÀGIA EN ANGLÈS

Dilluns 15 de maig va venir un mag al nostre centre com a activitat educativa d'anglès.

L'activitat s'anomena *Magic English*. A les nostres respectives hores d'anglès vam baixar a l'aula 001 on ens esperava el mag. Ens vam asseure i vam esperar que comencés la màgia.

Va començar amb un truc que consistia a fer moure una pilota, i d'una en va treure dues i després set, i finalment va aconseguir fer una pilota gegant.

Per fer el truc següent, va agafar cordes: una corda curta, una de mitjana, i una de més llarga. Les va ajuntar i en va sortir una de gegant! Després va seguir fent trucs. I, per acabar, es va treure un cartell del barret on ficava "the end".

En Jack Silver és un mag vingut des de Nova York, que ara viu a Barcelona i que es dedica a promoure l'anglès a les escoles a través d'activitats i tallers de

màgia amb els nens. Evidentment, com que es tractava d'una activitat del departament de Llengües Estrangeres, l'espectacle era tot en anglès, de manera que si hi volíem participar, havíem de parlar en aquest idioma. En general, els trucs de màgia van tenir molt d'èxit.

Als nois i noies de primer ens va agradar molt veure com apareixien i desapareixien fruites, bitllets i monedes i també com endevinava les cartes sense veure-les.

**Erika Martínez,
Omaira Laksic,
Aitana Cantarino,
Júlia Magriñà**

Jack el mag. Foto: arxiu.

ACTE DE CLOENDA DEL PLA D'ENTORN

Divendres 9 de juny va tenir lloc al Casal de Torredembarra l'acte de cloenda del Pla d'Entorn

educativa de Torredembarra: a més de les nostres alumnes, també hi recitaven alumnes de l'escola Antina, del Molí de vent, de l'Antoni Roig i de l'institut Ramon de la Torre. Els alumnes van recitar en moltes llengües: àrab, xinès, portuguès, anglès, alemany, romanès... I cada actuació anava acompanyada d'un vídeo o projecció inspirats en el contingut del poema. El nostre vídeo, intitulat *La poetessa*, havia estat elaborat per l'alumna de 2n de Bat Megan Leno. L'escola de música també hi estava representada amb diversos alumnes que van interpretar peces al piano. El regidor d'Educació Jordi Solé, i les representants del Pla d'Entorn, sra. Lurdes Malgrat i sra. Montserrat González, van agrair la participació en el PEE de diferents entitats de la vila com ara el centre excursionista, els castellers... En general va ser un acte molt emotiu i tots nosaltres ens ho vam passar molt bé.

A les deu del matí els alumnes de 2n ESO B i de 3r ESO C van anar al Casal de Torredembarra a acompanyar tres alumnes del centre que van recitar un poema en tres llengües diferents. Laura Bonaldi va recitar en francès, Maria Jesús Milenova en búlgar, i Chiara Marini en Italià. El poema era *La poesia* de Montserrat Abelló. Aquest poema, fa uns anys, va ser traduït a diverses llengües del món en motiu del dia mundial de la poesia.

Aquest acte final va comptar, com cada durs, amb la presència de representants de tota la comunitat

Maria Jesús i Chiara

HOMENATGE A ESTEVE CAÑELLAS

Helena Busquets – 4t ESO

Àfrica Gibert, Anna Gómez i Alba Lázaro. Foto: Romà Rofes.

El dia 4 de juny Torredembarra va retre homenatge a Esteve Cañellas, veí del poble que va perdre la vida al camp de concentració nazi de Gusen l'any 1942 quan tenia 33 anys. Una placa al parc de Cal Llovet recorda la seva figura i la de totes les persones "privades de llibertat, deportades o assassinades". Els familiars de Cañellas van ser els encarregats de descobrir la placa commemorativa en el moment culminant de l' emotiu memorial.

El regidor d'Educació, Jordi Solé, va destacar la necessitat de reconèixer "un torrenc que va defensar la llibertat i la justícia", i va començar el seu discurs dedicant-li estrofes de la cançó *Al vent*, de Raimon. L'homenatge va omplir el parc de Cal Llovet d'autoritats i de torrencs que van voler rendir el seu particular homenatge a l'Esteve Cañellas.

Torredembarra acollirà la trobada de la xarxa 'Mai Més'

El president de l'Amical de Mauthausen i altres Camps, Enric Garriga, va agrair els esforços de l'ajuntament torrenc per recuperar la memòria dels represaliats, i en especial el fet que formi part de la trentena de consistoris de la Xarxa de Memòria i Prevenció del Feixisme Mai Més. Torredembarra acollirà a l'octubre la 3a trobada de municipis d'aquesta xarxa.

Música i testimonis

Les veus de les corals Xaloc, Els Cantaires de la Llar, i Santa Rosalia, i els alumnes de l'Escola Municipal de Música també van participar en el memorial, així com els alumnes dels Instituts, que van llegir textos que recullen vivències dels camps de concentració i d'extermini de l'Alemanya nazi. A la foto superior podem veure tres alumnes de 1r de Batxillerat del nostre centre en el moment del recital.

Fills de Mathausen

D'altra banda, el dia 28 d'abril els alumnes de 4t d'ESO vam assistir a una xerrada a l'aula 001 de dos conferenciantes que havien tingut els seus pares i avis al camp de concentració de Mathausen. La xerrada va ser colpidora i a molts de nosaltres ens va obrir els ulls sobre tot el que havia passat en aquella època. Ens vam adonar de com havien patit, i també de com és d'important mantenir viva la memòria històrica per tal que no es repeteixen actuacions d'aquest tipus. Agraïm als membres d'Amical Mathausen que hagin vingut a compartir l'experiència amb nosaltres.

I NO HI PODIA FALTAR: L'HORTET!!"

Enguany, l'alumnat de primer d'ESO ha engegat el nou projecte de l'hort. Han preparat la terra, han sembrat llavors d'hortalisses diverses, han fet planter de mongeteres i finalment les han plantades. A la vegada han après la gran varietat d'hortalisses, com s'han de cuidar, els tipus de fruits i arrels, etc.

El resultat ha estat un projecte ben engrescador per entendre tot el procés de creació d'un hort des dels primers passos fins a recollir-ne els seus fruits. Però no només ens hem cenyit a l'activitat des del punt de vista de les naturals sinó que l'hem convertida en un projecte interdisciplinar ja

que tots els rètols, els noms d'hortalisses, les fitxes... les redactàvem en català i en anglès. Així, alhora que apreníem a fer el nostre propi hort, també hem après vocabulari d'anglès.

Durant la jornada de portes obertes, dels dies 8 i 9 de març, l'hortet estava preciós, amb el planter recent plantat, i totes les plantes boscanes mediterrànies escampant la bona olor per tot el pati. Durant el mes de maig hem anat recollint els fruits i, a final de curs ens hem repartit la collita.

El curs/temporada que ve més i millor!

Departament de naturals

SI ÉS QUE NO ACABARÍEM MAI...

En algun moment hem de tancar aquest darrer número del curs de l'*Antina*, però encara continuen arribant fotos, i més fotos... I és que no ho dèiem pas de broma que ha estat un curs molt ple d'activitats, i molt diverses. Tots els departaments, per completar la formació que ofereixen des de les aules, han organitzat tallers, sortides, xerrades....

A les fotos superiors us mostrem algunes de les activitats que el departament d'educació física ha

organitzat a la platja de Torredembarra. En aquest cas els protagonistes són els alumnes de 1r de Bat, però durant el curs han anat sortint amb els diferents nivells a fer caminades i a practicar diferents esports. El dia 6 de juny, els alumnes de 1r de Bat van sortir a fer activitats al port esportiu. Van poder practicar amb planxes de surf, voleibol de platja... i durant tot el matí van poder gaudir del sol, de l'aigua i de l'esport.

Departament Educació física.

Fotos: Helena Velasco.

ELS ALUMNES PEL MÓN

Helena Busquets

SORTIDES DE LLATÍ: TARRAGONA

Dimarts dia 31 de gener, els alumnes que cursen la matèria optativa de Llatí van fer una sortida a Tarragona que va durar tot el matí. Van visitar la **Tarragona romana** i van seguir les explicacions de la professora Marisol Francesch.

BADALONA

Els alumnes de 4t d'ESO de l'institut que cursem l'assignatura de Llatí vam anar, el dia 27 d'abril, a fer una ruta guiada al museu de Badalona i a altres punts de la ciutat on vam poder veure diferents ruïnes Romanes. Edificat sobre part de les restes de la ciutat romana de *Baetulo*, el Museu de Badalona constitueix una de les superfícies arqueològiques cobertes més grans de Catalunya. En un sol espai es concentren les termes romanes i una extensa part de l'entramat urbà de la ciutat romana fundada a l'entorn de l'any 80 aC, referència imprescindible per conèixer la vida quotidiana dels romans.

La conservació de les restes romanes *in situ*, juntament amb una museografia, que

combina efectes de llum i so, ambientacions i percepcions tàctils, la qual submergeix el visitant en un món de sensacions que el transporten a l'època romana, són els valors més destacats en la visita al subsòl badaloní, sense oblidar la important col·lecció mostrada al llarg de les sales del museu. S'hi exposen els materials procedents de les obres realitzades a la zona del Clos de la Torre, a mitjans dels anys 50 i les peces provinents de les nombroses intervencions arqueològiques que es porten a terme constantment en diferents punts del nucli urbà de la ciutat romana de *Baetulo* i en altres zones del seu territori.

La visita va començar en un jardí d'una vila que era d'una família rica a l'època dels romans, i seguidament vam anar a veure una Domus romana (una casa). Quan estàvem a la Domus, la guia que ens feia la visita ens va posar un vídeo que ens mostrava com era la cultura i el dia a dia de les persones d'aquells temps.

Veure aquestes ruïnes i aquest vídeo ens va permetre saber una mica millor la vida que portaven els romans, i així vam poder comparar-la amb la nostra, cosa que ens va fer veure que molts costums i tradicions vénen d'aquelles èpoques.

Seguidament vam anar a les antigues termes, que eren grandioses, i vam passar per un seguit de sales on hi havia molta varietat d'objectes romans. Finalment, quan vam haver passat per totes les sales, vam anar cap a l'autocar i vam emprendre el viatge de tornada cap a casa.

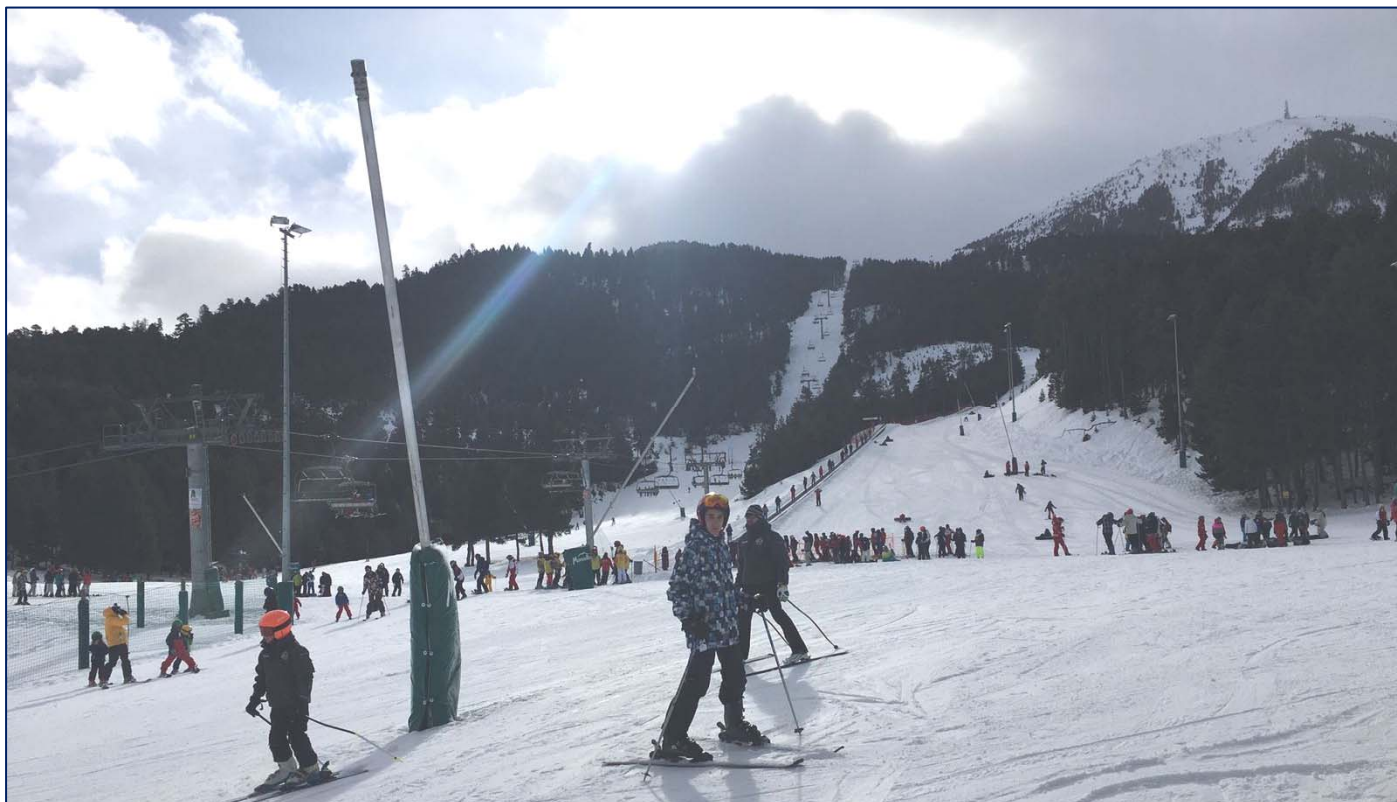

L'ESQUIADA

Alejandro López- Fotos: Marta Manzano

El passat 3 de febrer els alumnes de 3r d'ESO i de 1r de batxillerat vam gaudir d'un meravellós dia entre neu i muntanyes a l'estació d'esquí la Masella, situada a la comarca de la Cerdanya.

Els dies 3 i 10 del mes de febrer els alumnes de 1r, 2n, 3r, 4t d'ESO i 1r de batxillerat van fer una sortida a les pistes d'esquí de la Masella juntament amb el departament d'educació física. Com que el temporal no era el millor, el 27 de gener els alumnes de 1r i 4t d'ESO van haver de canviar el seu dia pel 10 de febrer i així anar amb més seguretat.

Primerament es va repartir tot l'equipament a tots els alumnes. Seguidament es van repartir en grups per començar les classes que no van acabar fins tres hores després. Finalment, durant el temps que va quedar van poder disfrutar de totes les pistes lliurement, i així van posar a prova tot el que havien après.

A les 8:00 del vespre van agafar l'autobús rumb cap a l'institut de Torredembarra. Tots van acabar esgotats i quasi ningú no va poder-se mantenir despert a l'autobús. Ara us deixem amb l'opinió de dues alumnes sobre l'esquiada, una de 1r d'ESO i una altra de 1r de Bat.

Erika Martínez – 1r ESO

El dia 10 de febrer l'institut de Torredembarra va preparar una esquiada per als alumnes de primer i de segon. Vam sortir de Torredembarra a dos quarts de sis del matí. Quan vam arribar a la Masella vam anar a buscar el material i vam esmorzar. Després de preparar-nos, els monitors d'esquí ens van posar per grups i vam començar la classe.

Cada monitor començava per un entrenament diferent. El meu grup i jo vam començar aguantant l'equilibri amb un peu, després amb l'altre i al final amb els dos. Ens va ensenyar com frenar, com fer corbes i com anar recte. Per treballar en grup ens feia anar un darrere de l'altre fent corbes. En acabar les tres hores de classe teníem temps lliure per esquiar i fer el que volguéssim, així que alguns alumnes vam anar a dinar i altres van continuar esquant.

Vam marxar de la Masella a dos quarts de sis de la tarda i vam arribar a casa passades les nou del vespre.

Marta Manzano – 1r de Bat

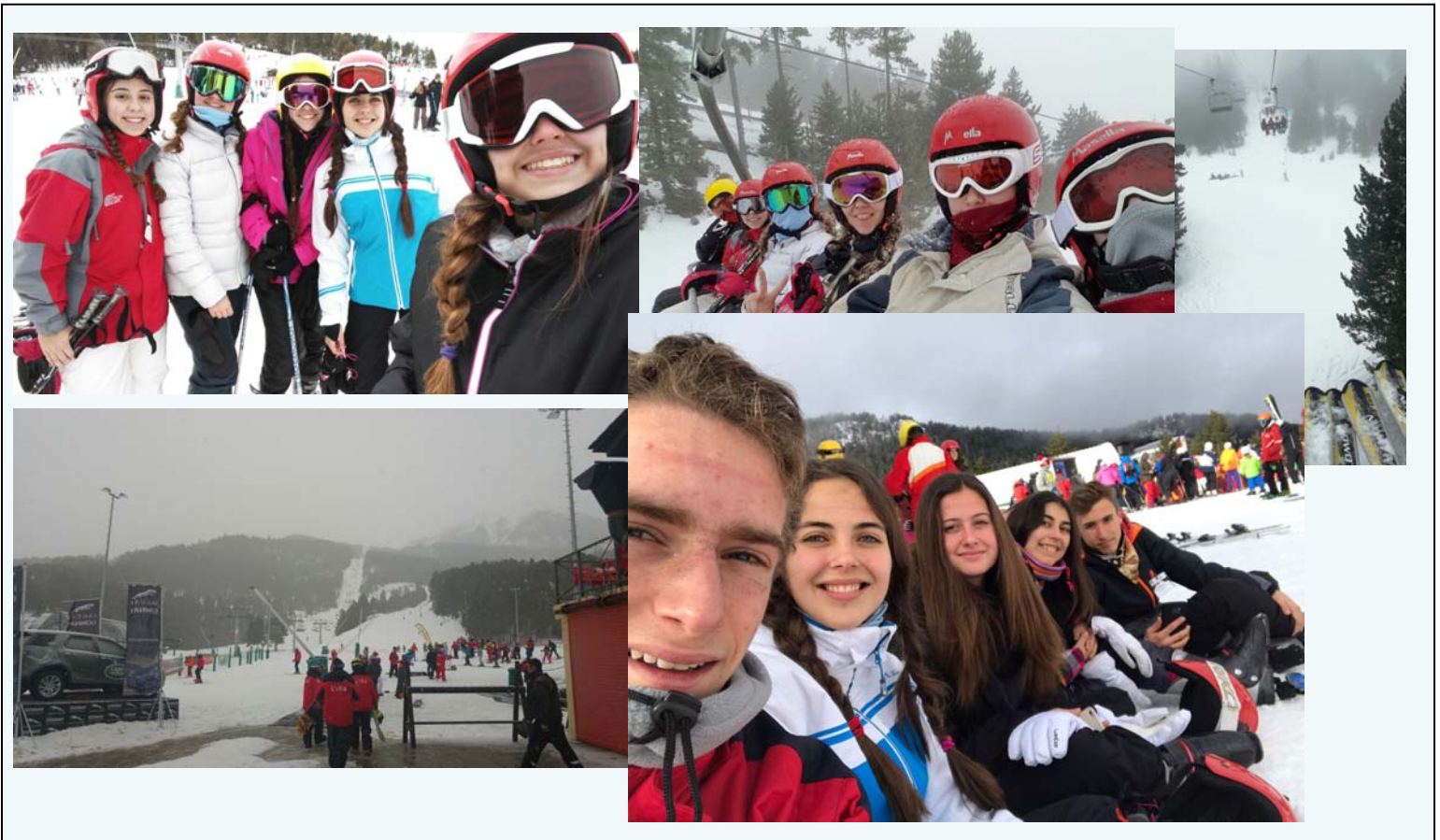
Amb unes ulleres que ens arribaven gairebé fins al nas, vam plantar-nos a les 6:20 davant l'institut a esperar l'autobús! Del trajecte poca cosa us puc explicar, la son va ensenyorir-se de quasi tots nosaltres i no va abandonar-nos fins acabat el viatge.

En arribar a l'estació, i després d'haver recollit el material, vam disposar d'una hora per escalfar una mica les cames, i esquiar per primer cop abans de la classe teòrica.

Un cop realitzada amb èxit aquesta primera part de la jornada, amb una durada d'unes tres hores exactament, vam acomiadar-nos dels monitors: el dinar ens esperava.

Ja amb la panxa plena no va ser feina fàcil tornar a les pistes. El cansament ens guanyava, així que amb molta empena vam agafar forces per fer un parell de baixades.

En un obrir i tancar d'ulls ja era hora de marxar, cansats però satisfets pel dia viscut vam pujar a l'autobús que va portar-nos de nou a casa.

EXCURSIÓ A REUS

Júlia Magriñà, Aitana Cantarino i Omaira – 1r d'ESO. Fotos: Montserrat Muntané

El dia 10 de maig Els alumnes de primer vam sortir del centre, amb autobús, entre les vuit i dos quarts de nou del matí. Quan vam arribar a Reus vam esmorzar tots en un parc. Després els professors ens van separar en tres grups, i a cada grup ens van assignar un professor i un monitor.

Vam visitar dos teatres, el teatre Fortuny i el teatre Bartrina. Aquest darrer és més conegut amb el nom de Centre de lectura, perquè també té una gran biblioteca on ens van ensenyar uns incunables, uns llibres molt grans i antics que són únics; és a dir, d'alguns no n'hi ha cap més! Després vam anar a l'Institut Pere Mata a veure com vivien els malalts mentals i com era l'edifici. En els teatres vam veure una biblioteca amb més de mil llibres i en un dels teatres ens van deixar seure a les butaques!

Després vam quedar en un carrer principal de Reus i quan vam estar tots junts vam marxar a buscar l'autobús i vam tornar a casa. Aquesta sortida ha estat possible gràcies al Departament de llengua castellana, perquè durant el curs hem estudiat el Modernisme, i a Reus hi ha molts edificis d'aquella època.

SORTIDA A TV3

Els alumnes de 3r d'ESO vam anar a visitar les instal·lacions de TV3 el dia 4 de maig.

Vam marxar del centre molt aviat i vam arribar també aviat a les instal·lacions. Allí ens va rebre un guia i ens va ensenyar els estudis, algun plató i les sales de realització o control. Hi havia molt material i molta gent treballant. I també vam poder veure la furgoneta que serveix d'unitat mòbil. Ens van acompanyar les professores de castellà. Havíem d'estar callats per no molestar, però va ser molt interessant, una experiència nova.

Álex Expósito i Gonzalo Rodríguez

Fotos: Montserrat Muntané

SORTIDA A BARCELONA

Isaura Valle

El dia 25 de gener els alumnes de primer de batxillerat vam fer una sortida a Barcelona. A les vuit del matí vam agafar l'autobús a la porta de l'institut, i ens va deixar al barri gòtic de Barcelona. Quan vam arribar ens van deixar una estona lliure per tal que poguéssim esmorzar i veure una mica la zona. Posteriorment ens vam dirigir cap a la Catedral. Un cop havíem entrat, la professora de llengua

catalana i literatura, Isabel Vidal, ens va explicar la història de la catedral, del barri, de l'església del mar... Així vam passar tot el matí caminant. Al migdia vam tenir una estona lliure per dinar, i a la tarda vam anar al teatre Nacional, imponent! Va ser un dia llarg, perquè vam tornar a les nou de la nit, però molt aprofitat.

SORTIDA AL TAC-12

Yamina el Faezi. Fotos: Tania Ramírez i Marina Sotelino

El dia 20 de març, els alumnes del Batxillerat artístic que cursem de la matèria de cultura audiovisual vam anar a fer pràctiques al TAC-12, la televisió de Tarragona. Primer, a l'estudi, vam rebre una xerrada de Neus Saltó Cuevas, que ens va explicar com funciona la redacció i l'emissió de

les notícies, i com és la seva feina. Després, al plató, vam fer de periodistes, de presentadors, de càmeres i de realitzadors i vam assajar com fer les notícies del dia. Des de l'institut donem les gràcies al TAC-12 per rebre'ns tan amablement, i fer-nos un petit espai en el seu dia a dia.

SORTIDA EXPOTÈCNIC

Helena Busquets i Clàudia Vilaseca. Fotos: Alejandro López

Els alumnes de 4t d'ESO vam assistir a la sortida del passat dijous 2 de març a Tarragona.

L'objectiu de la sortida és visitar les instal·lacions del Complex Educatiu de la Laboral on es concentren un gran nombre de diferents cicles formatius de grau mitjà i superior, així com assistir a una xerrada que ens podrà servir per orientar-nos en els nostres posteriors estudis post-obligatoris. Hi vam anar amb els tutors i tutores: Ana Adán, Albert Barrientos, Patricia Orcajo i Eddy Verdy.

L'edifici era una mica antic, però la xerrada i els materials exposats poden ser molt útils.

SORTIDES A BUSCAR PREMIS

Júlia Magriñà, Omaira Laksir, Yosra el Allali i Aitana Cantarino

Aquestes sortides ens agraden molt, sobretot perquè sempre tornem amb alguna cosa per nosaltres, o per al centre. Us n'explicarem dues, però segur que n'hi ha més que se'ns escapen.

PRIMER PREMI VIDEOMAT DE MATEMÀTIQUES

Divendres 19 de maig la professora Mònica Orpí acompanyada d'alguns alumnes de 1r d'ESO va anar a recollir el premi VIDEOMAT a l'Institut d'Estudis Catalans de Barcelona.

Alguns alumnes de 1r d'ESO C: Júlia Magriñà, Paula Cobo, Marta Gomariz, Ana Humanes, Yosra El Allali, Omaira Laksir, Ana Casasús, Adrià Folch, Oscar Ribes, Joel Romeu, Aitana Cantarino i Miryam Ziani han realitzat un vídeo per poder participar en el concurs de Videomat. El tema del vídeo consisteix a parlar sobre les mates, però d'una manera divertida i entretinguda.

Quan la professora Mònica Orpí ens va proposar si hi volíem participar, molts alumnes vam acceptar. Els enregistraments del videomat van ser a l'hora del pati, el primer dia la Mònica (la professora de mates) ens va explicar de què tractava, com ho faríem...

Després vam començar a fer cadires de muntar a cavall amb canyetes, amb les mides que ens donava la professora. Vam aconseguir fer 4 cadires de muntar a cavall. A l'article sobre la creativitat matemàtica que han escrit els alumnes de quart d'ESO es pot veure en què consisteix l'activitat de matemàtiques que vam fer. En tenir acabades les figures, vam intentar fer el mateix però construint un paraboloides hiperbòlic i per últim un cor. En acabar totes les figures ens vam repartir el paper que faria cadascú de nosaltres. Encara que alguns no volien sortir ens van ajudar en l'enregistrament i la preparació de les figures. Gravar va ser molt difícil, ja que hi va haver moltes preses falses i en algunes seccions no vam tenir temps d'acabar el que tocava. Com que anàvem justos de temps, la Mònica va demanar permís al nostre tutor per poder agafar les hores de tutoria i poder avançar. L'Èlia (professora

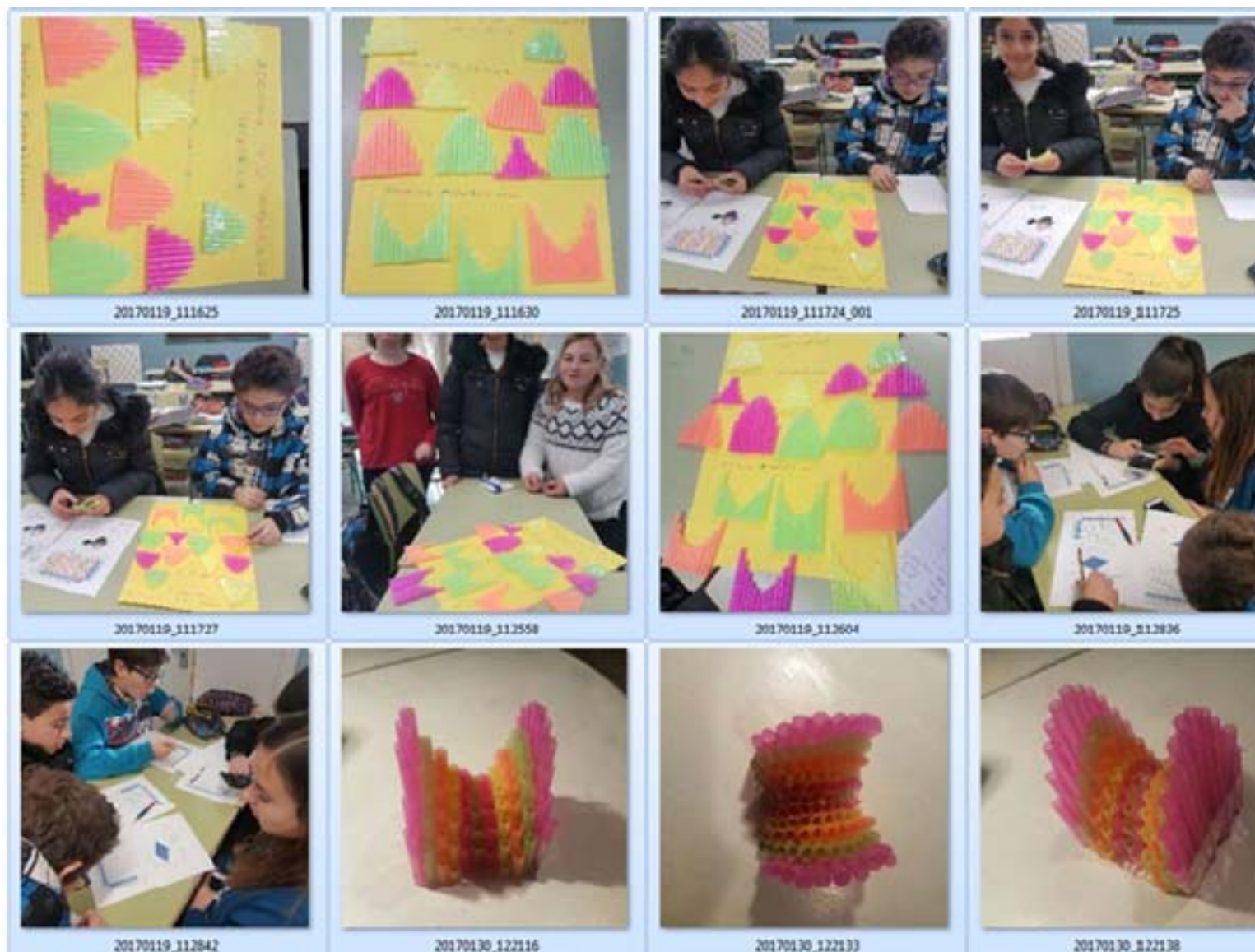
ajudant del vídeo), va haver de rectificar i esborrar moltes parts del vídeo per problemes del temps, ja que el vídeo no podia passar de tres minuts.

En tenir-ho tot acabat vam mirar el vídeo i ens vam sentir orgullosos de nosaltres mateixos.

A més, el dia 18 d'abril van començar les votacions del vídeo que vam penjar a la xarxa, i nosaltres ens vam afanyar a passar-ho a tothom perquè ens votessin. I, el resultat ja el sabeu: vam guanyar el premi!! A les fotos també heu pogut veure que a la ràdio del Vendrell van fer una entrevista a la nostra professora.

Si voleu veure el vídeo, encara hi sou a temps perquè està penjat a l'adreça:

<https://www.youtube.com/watch?v=9Gdc3BLQaV0>

IV PREMI DE NOTÍCIES I REPORTATGES DE TORREDEMBARRA

Els nostres alumnes guanyen els premis de Notícies i Reportatges de Torredembarra.

El passat divendres 9 de juny va tenir lloc, al Patronat Antoni Roig de Torredembarra, el lliurament de premis i diplomes del IV Premi de Notícies i Reportatges que organitza la Regidoria d'Educació en el marc del Pla d'Entorn.

Els participants optaven als premis de les tres categories: primer cicle, segon cicle i batxillerat; i el lema d'aquest curs era "La creativitat a Torredembarra, una oportunitat per créixer".

Cada centre de la vila participava amb quatre textos de cada nivell, prèviament seleccionats entre totes les classes. Els nostres alumnes es van endur el primer i el segon premi de totes les categories.

Els alumnes premiats són els següents:

- 2n premi de notícies: Laura Bonaldi, de 2n d'ESO, amb "L'art nadalenc a Torredembarra".
- 1r premi de notícies: Erika Martínez Bozo de 1r d'ESO amb "La festa de l'arbre".
- 2n premi de reportatges: Jordi Valle, Lucía Surutusa i Anna Juan, de 3r d'ESO, amb el text "Una campanya solidària a Torredembarra".
- 1r premi de reportatges: Carlos Bardolet i Mario Giombetti, de 4t d'ESO, amb "La creativitat a les".
- 2n premi de batxillerat: Cèlia Juan i Anna Flores, de 2n de Batxillerat, amb "L'art del record: el baúl de la abuelita".

Jordi Valle, Ana Juan i Lucía Surutusa

- 1r premi de batxillerat: Marta Manzano i Oriol Juan, de 1r de Batxillerat, amb el reportatge "El litoral marí de Torredembarra".

Durant l'acte de lliurament de premis, tant els alumnes de les escoles de primària com els de secundària van llegir els seus textos sota el pinar del pati del Patronat, davant dels companys i en presència de Montse González, tècnica del PEE de l'Ajuntament de Torredembarra; de la sra. Lurdes Malgrat, assessora LIC del Departament d'Ensenyament; i del regidor d'educació, sr. Jordi Solé. Des de l'institut felicitem els guanyadors i també tots els altres concursants, i els animem a continuar participant en aquesta mena de certàmens tan creatius.

ROMA

Alejandro López – 4t ESO

Ja és el tercer any consecutiu que els qlumnes de 4t d'ESO repetim ciutat, i de ben segur que els alumnes del centre que van darrere nostre també repetiran perquè tot el que els expliquem els agrada. Vam sortir de Torredembarra el dia 12 de juny, i vam passar tota una setmana a Roma, fins al 16 de juny. Ens van acompanyar la professora Montse Antich, i els professors Pau Arbós, David Alumberras i Jordi Alemany. Tots els nois i noies de 4t d'ESO ens ho hem passat molt bé, ja que no hem tingut temps ni de respirar. Roma és una ciutat espectacular: el Coliseu, el Vaticà, la Fontana de Trevi, Santa Maria Major, Trastévere... És clar que no l'hem pogut veure tota de dalt baix perquè és una ciutat enorme. Tampoc no amagarem que feia molta calor i que hem caminat molt, però el bon record que tenim segur que no l'oblidarem mai. I els gelats... els gelats tampoc no els oblidarem, oi Pau?

LA CARTA QUE RETORNA

Mireia Folch – 2n ESO

Sincerament, aquell dia d'estiu no havia despertat amb gaire bon aspecte. El sol amb prou feines es veia, ocult per uns núvols amenaçadors que donaven una llum grisosa al trist ambient. La humitat calava

els ossos i el vent enrabià feia trencar les ones amb fúria contra la platja i els penya-segats del roquer. S'aproximava una terrible tempesta d'estiu, tot i que, pobra de mi, no me'n vaig assabentar fins que va ser massa tard.

Bastant abans d'entrar en aquella misteriosa cova havia sortit a passejar per distreure'm durant una estona abans que els pocs dies de vacances que quedaven s'escapessin d'entre els meus dits. Tant de temps a casa, tancada i sense fer res en concret, em feia sentir com si el meu cap fos una bomba a punt d'esclatar d'un moment a l'altre.

De sobte, una forta ventada que semblava sortir del no-res em va obligar a recollir-me els cabells, desesperada per treure-me'ls de la cara. I llavors una gota gelada va relliscar per dins la meva samarreta, a l'esquena, provocant-me un calfred. I una altra va lliscar per la meva galta suaument i lenta, negant-se a desprendre's del meu rostre per fondre's amb el terra i la resta de les seves companyes. En aquell precís moment em trobava en els caminois rocallosos del roquer, molt a prop de l'indret que desembocava per fi al passeig marítim. La pluja no volia parar. És més, cada cop agafava més i més força per demostrar tot el seu poder. Anava per llarg.

Vaig córrer a refugiar-me on vaig poder per trucar a la meva mare i que em vingués a buscar amb cotxe. Si feia tan sols unes passes, la tempesta tindria suficient temps com per mullar-me de cap a peus, el més sensat era buscar un lloc on aixoplugar-me. Però en passar per sobre de la Roca Foradada, el terra va cedir i vaig començar a caure mentre el pànic invadia el meu rostre. Fins que, no sé com,

vaig deixar de caure i vaig enfonsar-me en l'aigua del mar.

Un moment... Aigua del mar!? És físicament impossible que la Roca Foradada estigui sota el mar! On caram sóc? Per molt fortes que fossin les pluges no hi havia cap possibilitat d'acabar d'aquesta manera. Per un moment la manca d'oxigen amenaçava d'anul·lar-me els pensaments, així que amb un últim esforç vaig nedar cap a la superfície. En treure el cap de sota l'aigua el sol brillava amb insistència, i m'obligava a tancar els ulls, una agradable brisa m'acararava els cabells llargs i negres. No només el temps havia canviat dràsticament: el paisatge era completament nou, tot i que seguia tenint un toc familiar que d'alguna manera em deia que no m'havia mogut de Torredembarra.

Unes rialles cristal·lines ressonaven en la distància i dues figures femenines joves corrien per la platja de la Paella. Tot seguit vaig nedar cap a la costa. Anava molla de cap a peus però amb el sol que feia no tardaria a eixugar-me. Ara que m'hi fixava... On era la gent? On eren els centenars de turistes que omplen les platges al migdia? El sol estava en el seu punt més alt i la sorra fina cremava com el foc. Amb prou feines hauria de trobar lloc enmig de la gentada asseguts a primera línia de mar.

- Calma't, noia, calma't. No veus que tot això és un somni? Quan et despertis estaràs de tornada al teu llit -em tranquil·litzava a mi mateixa.

Tot i això l'únic que feia era enganyar-me. La sensació d'ofegar-me o la de les ones del mar arran de peus eren massa reals com per tractar-se d'una fantasia. Llavors, la veu d'una de les figures em va despertar dels meus pensaments i em va arrossegat de tornada a la realitat. Bé, si és que de debò tota aquesta aventura era real. La veu era dolça i vibrant i em feia sentir protegida i segura. La noia que parlava devia tenir si fa o no fa la meva edat, potser era una mica més gran. Tenia la pell amb un bronzejat mediterrani. Els seus cabells lleugerament ondulats queien delicadament per la seva esquena. Però el que més sorprenia de tot

eren els seus ulls. Al voltant de la nineta eren castanys i a mesura que se n'allunyaven es tornaven com el verd de les muntanyes. Igual que els meus...

- Hola! Deus venir de lluny, oi? No t'havia vist mai per aquí i la teva roba és bastant estrofolària, amb perdó. Em dic Cristina i ella - em va presentar senyalant a la noia del seu costat- es diu Rosalia. Si és així estarem encantades d'ensenyar-te el poble i la platja, són meravellosos.

Després d'acabar-nos de presentar, em va convidar a casa seva. Deia que la seva mare estaria encantada de conèixer-me. Pel camí vam passar per dins el poble. Sens dubte era Torredembarra, tot i que les noves urbanitzacions havien desaparegut i el Casc Antic es trobava en bastant bon estat. El Portal de les Padrines, la Plaça del Castell, fins i tot hi havia un safareig... En entrar a la casa ens van rebre amb una esbroncada per a la Cristina i la Rosalia:

- On us havíeu ficat, nenes? Ai, Senyor, entre les dues m'agafarà un atac de cor. De debò que no teniu remei! I després encara voleu que us deixi anar fora a la foguera de la Nit de Sant Joan. Ai, tanta roba i tan poc sabó... I tan neta que la volen!

- Perdoneu mare, ens hem entretingut mirant els pescadors al vespre. També hem conegut aquesta noia d'aquí. Diu que és de fora. No podria pas sopar amb nosaltres, mare? Ja veuràs com de bé cuina ella- va assegurar ara dirigint-se a mi.

- Filla, no diguis blat fins que no sigui al sac i ben lligat!- va renyar a la Cristina- Però per aquesta vegada sí que podrà menjar amb nosaltres. On mengen cinc, hi mengen sis.

- Dispenseu senyora, però no em podríeu dir pas en quina data som? -vaig aprofitar per preguntar.

- 12 de juliol de 1936, per què?

- No me'n recordava, res més, gràcies.

Com podia ser? De debò havia viatjat al passat? Ara sí que estava somiant. Però com que tenia molta gana vaig pensar que primer soparia i ja m'ocuparia més tard d'aquell malson. Vaig sopar gustosament. Després, com que no tenia on passar la nit, em vaig poder quedar a dormir a casa seva. Sense saber ni el com ni el perquè, dins la meva bossa va aparèixer roba de l'època. Finalment vaig trobar una camisola vaporosa per dormir.

Al dia següent ens vam aixecar ben d'hora per saludar els valents pescadors que com cada matí, en despuntar l'alba, tornaven amb captures fresques després de passar la nit a alta mar. Em van ensenyar com llençaven i recollien les xarxes, com venien el peix a la Llotja i alguns em van explicar històries trepidants sobre una les seves aventures mentre pescaven. Em parlaven de com de bonica n'era la mar de nit, i la sort que tenien de ser pescadors. Era dur però gratificava veure l'aigua com un gran mirall de plata on es reflectien la lluna, les estrelles i la llum dels fanalets de la barca. Vaig anar a nedar amb la Cristina i he de dir que mai no havia vist un paisatge tan bell. Era increïble la quantitat de peixets de colors brillants nedant entre camps de posidònia i amagant-se entre les roques del fons marí. I vam atrapar un pop amb res més que un drap i el nostre braç (i una mica d'ajuda d'un expert, és clar). Les aigües eren tan cristal·lines que des de dalt del roquer podies veure l'antena perfectament!

Com de diferent n'era el paisatge... Les altes dunes que es formen avui en dia en certs punts de la platja eren substituïdes per grans extensions llises de sorra. A més, el port era inexistent i les barques estaven aturades a terra ferma.

- És senzillament increïble. Mai no havia vist la platja de Torredembarra tan bonica. I tan neta...- vaig dir emocionada.

- Però no deies que no havies vingut mai?

- Eh, no... Però vull dir que només l'havia vista en fotografies- per poc no em va descobrir. Si de debò havia anat a parar al passat havia d'anar amb peus de plom, i passar desapercebuda.

- No tenen ni punt de comparació amb la realitat. Vols veure alguna cosa encara més encisadora? Vine a veure «La Senyora»! T'encantarà, és la barca més gran de totes, tot i que cal dir que el seu nom original és «la barca de la Trinidad». El millor de tot és veure com sargeixen i adoben les xarxes quilomètriques que duu. Segur que no has vist mai fer-ho.

- No, mai.

I així, juntes, pensava que només em portaria a veure els pescadors marxant cap a alta mar i les dones armant xarxes, però el que realment vam veure van ser meravelles. Era increïble veure com

arrossegaven les barques fins a l'aigua només amb la sirga i la força de les seves mans.

-Ep, aquí en tenim un que s'ha fet la pava de moro!- va cridar un dels homes.

- Fer què?- vaig preguntar amb cara de no entendre res.

-Ah, caram, aquí tenim una forastera, pel que veig! Vol dir mullar-se de cap a peus mentre es porta la barca a l'aigua.

Quan ja dèiem adéu a l'última de les embarcacions, em vaig fixar en una joia que brillava al voltant del coll de la Cristina.

- Quina collaret més bonic! Que el puc veure de més a prop?

- I tant! -acte seguit se'l va treure i me'l va donar.

El que va venir a continuació va ser tan inesperat que em va glaçar la sang i vaig posar uns ulls com unes taronges. Aquell, precisament aquell, era un collaret únic que va ser de la meva besàvia... Cristina. És, clar. Com no ho havia vist? Teníem el mateix color d'ulls, cosa que em recordava el meu pare sense parar. Era la meva besàvia i el destí m'havia conduït fins a ella quan vaig viatjar en el temps.

-Que et passa alguna cosa? Fas una cara de sorpresa...

- No res, perdona- vaig mentir per dissimular.

Els dies següents van ser els millors de la meva vida. Havia après coses precioses sobre Torredembarra que mai no m'hauria imaginat. Coses que si bé ja no existien en l'actualitat, valia la pena lluitar per conservar-les en els cors i en la memòria de la gent. Així que em vaig prometre que quan tornés a casa conservaria el record d'aquest petit poblet que fàcilment s'ha esvaït dels nostres records, reemplaçat per grans i moderns edificis i gent nova que venia a viure al poble.

Malauradament, el matí del 18 de juliol del 1936 la guerra civil va esclatar –la història no perdona- i la Cristina va haver de fugir de casa seva. Aquest poble ja no era un lloc segur per a la seva família, els perseguirien sense remei. Jo també havia de marxar, necessitava tornar a casa, però no sabia com. El més sensat era començar pel mateix lloc on havia començat tot, a la Roca Foradada. Però abans em vaig acomiadar amb una gran pena i tristesa de la meva nova amiga.

- Cuida't- vaig dir entre sanglots- sé que és inevitable que ens haguem de dir adéu. Només vull que siguis feliç i et prometo que aviat podràs tornar a casa. I no t'oblidis mai de mi. Queda't aquesta carta i llegeix-la sempre que et sentis sola i vulguis recordar les nostres aventures a la platja.

- Adéu. Et juro que em serà impossible oblidar-me de tu, m'ha encantat ensenyar-te el meu poble. I guardaré aquesta carta per sempre.

Amb les llàgrimes encara caient, vaig córrer cap allí on havia començar tot. Però en posar-hi els peus, el terra va tornar a cedir sota meu. «Oh, no. Un altre cop no! Més val que aquesta vegada em porti de tornada a casa». Però aquest cop va ser diferent. Enlloc de caure sense control em precipitava molt lentament, gairebé surant, com si el temps s'hagués alentit i tot al meu voltant era negre.

Quan per fi vaig aterrar (i sort que va ser suaument), em trobava estirada a la sorra, sota la Roca Foradada. No hi havia ni rastre de la tempesta ni de l'esfondrament de les roques. Semblava que no hagués passat mai res, que ho hagués somiat tot. Però sabia que tot allò havia estat ben real.

Em vaig adonar que tornava a dur la mateixa roba amb la qual havia sortit de casa i dins la meva bossa hi tenia el mòbil. Segons l'aparell, no feia ni dues hores des que havia sortit a passejar. En arribar a casa, la meva mare em va dir:

- Caram, suposo que ja deus estar ben airejada després del passeget -va saludar la meva mare.

- Perdona, és que m'he trobat una amiga i llavors hem caminat i parlat juntes -vaig mentir.

- Ara ho entenc.

-Per cert, mama. On són tots els records de la besàvia Cristina?

- A l'armari de les golfes, a la prestatgeria de dalt. Per què? -es va estranyar.

- No, no res.

I allí s'estava. No m'ho creia. De veritat havia complert la seva paraula i havia guardat la carta durant tota la seva vida. Ara jo no podia fallar-li. Així que vaig decidir escriure aquest text sobre les meravelles que havia presenciat. En aquesta història revelo tots els secrets dels antics pescadors i del món mariner de Torredembarra. Si voleu creure'm o no, això ja és decisió vostra, però us ben asseguro que no menteixo.

EL TESTAMENT DELS GARRIGA

Oriol Juan Batet – 1r BAT

Tot va començar com un dia qualsevol (o, almenys, això creia jo quan em vaig despertar aquell diumenge). Bé, potser sí què era diumenge de Pasqua... però tenia vint-i-quatre hores, no? Doncs això, que fins aquí tot normal.

Aquell dia, com cada any dels dinou que feia que respirava, vam anar a dinar amb la família a casa dels avis (macarrons i vedella, evidentment). Es tracta un d'aquells àpats llargs per naturalesa, sobretot quan mires el rellotge i t'adones que són les cinc de la tarda. Així que, quan ja en vaig tenir prou, de tanta xerrameca, vaig anar a la biblioteca del soterrani a veure si trobava un bon llibre per passar l'estona abans no baixés la resta de la gent. Tots els llibres dels avis resultaven força interessants, però em vaig decantar per l'únic que no estava situat a la prestatgeria. Era un llibre ple de pols que el meu avi feia servir per anivellar el moble del garatge, però el que a mi em va cridar l'atenció va ser que no tingués res escrit al lloc.

-Què ha trobat ja, "Senyor Holmes" –va aparèixer de sobte la meva àvia- ?

-Àvia! Què hi fas aquí baix?

-No res, tu. Venia a buscar una altra ampolla de "Chartreuse", que ton pare s'està animant. Què hi portes a les mans?

-Ah, un llibre que he trobat. Encara no l'he pogut ni obrir.

-Doncs espera que t'hi trec la pols.

L'àvia li va passa un drap i, en llegir la coberta, va deixar anar un d'aquells somriures plens de malenconia.

-Era de la teva besàvia –va arrencar-. Bé, vull dir, que era de la seva impremta. De fet, si no em falla la memòria, darrere aquest llibre s'hi amaga una història força interessant. Ai, espera, fill meu, que els pujo l'ampolla i ara t'ho explico...

La història que aquella tarda em va explicar l'àvia no tenia preu. Jo ja coneixia de l'existència d'una mina, situada al municipi fronterer empordanès de La Vajol, on es diu que s'hi va amagar l'or i els tresors de la Segona República. També sabia que, just abans de que les tropes franquistes entressin a Barcelona, es va carregar el tresor en set camions dirigits cap a França. I fins i tot sabia que, a París, dels set només en van arribar sis.

El que no sabia era que, en aquell llibre de color vermell llampant publicat el 1952 per l'antiga impremta familiar s'hi explicava la història d'aquell setè camió. "El setè camió", d'Assumpta Montellà, havia estat censurat pel govern de la dictadura, i van cremar tots els exemplars que van poder. Tots menys un: el que tenia a les mans.

Cal dir, però, que en arribar a casa amb el llibre em vaig endur una decepció que no m'esperava. Vaig pensar (ingenu de mi) que amb aquell llibre podria iniciar una aventura amb la qual triomfar com a historiador, o que em servís per aconseguir el doctorat. Tot i aquestes falses esperances de trobar aquella obra en perfecte estat, la realitat va ser molt diferent. Hi havia frases ratllades, pàgines arrencades o a mig cremar. Puc assegurar que l'únic paràgraf de tot el text que era prou entenedor per ser interpretat eren els agraïments de la cinquena pàgina.

Dedicat a Pere Garriga: gràcies per la teva paciència i col·laboració. I mil gràcies més per tota la informació que m'has proporcionat.

No vaig esperar a l'endemà i vaig fer el que qualsevol persona nascuda quasi al segle XX hauria fet: buscar el seu nom a Internet. Vaig teclejar a poc a poc el seu nom al cercador i vaig pitjar la tecla "Intro". Una de les dues parts de la notícia que encapçalava el milió i mig de respostes trobades me l'esperava (l'altre cinquanta per cent, no).

En fer clic a la primera pàgina vaig topat amb el llistat de condemnats a mort per mostrar-se contraris al govern vigent des del 1939. La persona que buscava va aparèixer marcada en negreta, gairebé al final de la llista.

Pere Garriga i Sala (Maçanet de Cabrenys, 1914): afusellat a Girona el març de 1965.

No cal dir que la curiositat em rosegava per dins i que, encara que fos de nit, em vaig veure obligat a agafar el cotxe i anar-me'n fins al poble, prop del qual hi havia la Mina d'en Negrín (anomenada així en honor al president de la República). No vaig despertar ningú.

Les tres hores de trajecte que separaven La Torre de Maçanet de Cabrenys, tot i quedar reduïdes a dues a causa de la poca paciència que tinc (i encara menys a l'hora de conduir), se'm van fer eternes, però em van servir per a pensar en la millor estratègia per posar-me en contacte amb possibles familiars que aportessin més informació a la meua investigació.

Així doncs, en arribar al petit municipi de menys de 800 habitants vaig anar directe al cementiri. La làpida amb el nom Pere Garriga no va ser difícil de trobar. El nom anava acompanyat del de la dona (també difunta) i del del seu únic fill: Bernat Garriga. De moment tot anava com desitjava: tenia família.

El següent pas va ser posar-me en contacte amb el descendent, que esperava que seguís vivint allà. Per fer-ho, vaig anar a preguntar al forn del poble (la Fleca Mañé). Segons el forner, la persona que buscava ja no vivia en aquella població. Afortunadament, em va dir que la podria trobar en una masia a l'entrada de La Vajol (a mitja hora per carretera).

Vaig arribar-hi de seguida i, un cop vaig haver localitzat el mas, vaig trucar a la robusta porta de fusta i ferro forjat. Em va obrir la porta un home amb barba blanca, tot i que crec que era més jove del que em va semblar a primera vista. Sense esperar ni un minut més, vaig començar amb l'interrogatori:

-És vostè Bernat Garriga?

-Sí, jo mateix. Per què, si es pot saber? –va respondre amb tranquil·litat.

-El fill de Pere Garriga? –vaig tornar a preguntar per no fer-me falses expectatives.

-Jo no en tinc ni n'he tingut mai, de pare –va dir furiós.

Tot i que em va tancar la porta als morros, lluny de quedar-me amb els braços creuats i marxar cap a

casa, vaig insistir tornant a picar. Aquest cop, més fort.

-Ja li he dit que ara no puc parlar –va dir traient el cap per la porta entreoberta.

-Vinc de part d'Assumpta Montellà –va cedir i va obrir la porta. Li prometo que només serà un moment –havia mentit dues vegades.

Ja més calmat, en Bernat em va contestar totes les preguntes que li vaig formular. Em va dir que el seu pare havia estat un dels treballadors de la mina que van ser escollits per transportar els quadres, lingots d'or i d'altres tresors de l'Estat espanyol amagats en aquell túnel. Tot i que li encomanessin aquesta tasca, en Pere va transportar un camió buit (en el seu cas, l'últim del comboi: el setè camió), deixant dins la mina la mercaderia que suposadament transportava (valorada en cinquanta milions de pessetes).

La manera de desfer-se del vehicle que va utilitzar era ben simple, aconseguint que el camió caigués al Clot de la Carravera, en el seu pas pel Pont de Darnius. Ningú no va veure l'escena, així que només ell sabia que el camió (buit, és clar) romandria per sempre més al fons del riu.

Pel que fa al per què de la censura al llibre que explicava aquesta enrevessada història, és simplement que el govern franquista no va trobar mai ni el camió ni el tresor de la mina. Així que es van veure obligats a destruir-ne tots els exemplars i, després d'anys intentant que en Pere els conduís fins al punt exacte de la excavació minera sense obtenir cap mena de resultat, a afusellar-lo. En Bernat, és clar, mai no va perdonar que el seu pare preferís deixar-los sols a ell i a la seva mare abans de cedir el tresor als nacionals.

-I ja està? No concreta en quin lloc de la mina ni per què ho va fer? –vaig preguntar amb indignació i curiositat. -Jo tenia dotze anys, què volies que m'expliqués més? L'únic que conservo com a record seu és el testament, encara dins el sobre del notari.

-Què vols dir amb això!? Creus que aquest document, que podria suposar una fortuna per a qui vagi destinat, conté la informació que necessitem?

-Podria ser. Fins ara no m'he vist en cor d'obrir-lo, però tens raó. Al cap i a la fi, potser ho va fer per al nostre bé...

Estimat Bernat, estimada Rosa: potser creieu que el últims anys de la vida del teu pare i del teu marit van ser un seguit de decisions arriscades que no van servir de gaire veient el que han acabat provocant. Tot i així, espero que la fortuna que trobareu dins la galeria G-33 de la Mina d'en Negrín us sigui de profit per a...

I fins aquí el meu somni. Potser ara mateix estareu pensant: "Quin mal moment per acabar un somni!". Però, noi, es veu que el meu subconscient no dona per a res més. Ara vindria quan em desperto (en un dia normal, és clar). Bé, potser sí que van ser unes vacances de Setmana Santa fictícies, però almenys havia anat de vacances. De fet, podria dir que van ser unes vacances de somni.

PARLEM D'UNA RONDALLA O D'UNA REALITAT?

Alba Lázaro Huguet – 1r BAT

No sabíem què fer! Estàvem perduts enmig d'una negror absoluta, ni un fil de llum cisellava aquella foscor completa que envaïa tot l'espai que ens envoltava. Estàvem inquiets i sentíem el neguit com un cuc que se'ns regirava per dins amb alevosia. Cap de nosaltres no era capaç de fer ni un pas més, ni enrere ni endavant, ni érem conscients de la situació en què ens trobàvem. No sabíem com sortir d'aquella cova, de fet no trobàvem cap sortida i ens maleïem per haver-hi entrat.

Ajupit al meu costat tenia el Miquel, un noiet més aviat escanyolit i feble, i ara mateix podia sentir els batecs accelerats del seu cor que maldava per escapar-se-li del cos. Estava aterrit, aquelles cames esquifides ara més que mai li feien figa, i tremolava, tot ell tremolava.

A l'altre costat tenia la Joana, la meva mestressa. La Joana era una dona maca, tenia uns ullassos verd malaquita que feien joc amb el seu cabell pèl-roig, engrescadora. Avui, però, el duia recollit en una cua de cavall que mostrava la

senzillesa de la seva personalitat afectuosa. La postura del seu cos també la delatava, tenia unes espatlles amples gràcies a la natació que practicava regularment i unes cames atlètiques, però avui havia perdut el seu posat serè. Agenollada a terra, amb les mans palpava la paret. També tenia por. Igual que jo. Jo que mai no n'havia tingut de por, ni sabia què era, ara notava l'aigua molla que m'arribava a la panxa. La negror contrastava amb l'olor, l'olor per mi era agradable, d'aigua de mar, una mica terrosa això sí, però aigua al capdavant, fresca, molla, com a mi m'agrada. Aquella flaire, però, no me'n deixava sentir cap altra. I això era un perill.

La situació en la qual ens trobàvem no era culpa de cap dels tres, però en realitat des d'un principi vaig ser jo qui va embolicar tant la Joana com el Miquel a entrar-hi ja que els hi havia portat, i arrossegat, amb els meus lladrucs estridents i amb els udols més allargassats que he fet mai. Ara bé, si ho vaig fer va ser per una qüestió raonada; ja feia uns quants dies que havia trobat la porta de les golfes de casa oberta, cosa que mai no passava. I hi vaig entrar. Vaig estar flairant amb cautela tot el que hi havia, fins que vaig topar amb un bagul obert que

vaig enumerar i remenar encuriós: hi vaig trobar unes cartes relatades pel besavi de la Joana. Entre altres coses, les cartes narraven unes aventures que posaven al descobert una connexió subterrània des del centre de Torredembarra fins a les roques, al costat del port. Vaig deixar les cartes a la taula de la Joana, perquè sóc de mena tafaer; i, de fet, el que volia era comprovar si era real -o no- aquell pas subterrani. I de passada viure una mica d'aventura, que ja n'estava tip de tanta rutina. La Joana les va trobar, és clar. Jo la mirava mentre les

llegia i m'anava animant a mida que aquells ullassos verds s'obrien com a taronges. Només acabar, va trucar al Miquel i li va explicar que unes cartes havien aparegut misteriosament damunt del seu escriptori. I fil per randa li'n va revelar el contingut. El Miquel, que per l'esquifit que era tenia una veu de tro que se sentia des de l'altra banda de l'aparell, li va comentar que tot allò eren històries, que era una rondalla de Torredembarra i que ja n'havia sentit a parlar. La meva mestressa insistia, però ell s'hi va negar, tossut i incrèdul. De totes maneres ella s'ho va fer venir bé perquè quedessin per banyar-se a la platja, a la del Canyadell. Allò es posava interessant.

Al matí feia un dia net, amb el sol resplendent. Quan vam arribar a la platja em va deslligar perquè volia banyar-se. Vaig estar gairebé tot el matí rondant per les roques fins que encarat a migjorn vaig trobar una escletxa entre del roquer, llavors vaig començar a bordar escandalosament per tal de cridar l'atenció de la meva mestressa i del seu amic. Em van sentir, és clar, i van venir tan de pressa com van poder, i ho van veure. Les seves cares reflectien la imatge més pura de l'estupefacció, estaven atònits. No vaig deixar que es desinfectessin, em vaig entaforar entre l'obertura i ells em van seguir com van poder, sense tanta seguretat. Al cap d'uns metres el forat esdevenia cada cop més ample, fins que ja quasi podíem estar d'empeus. De moment vam emmudir davant d'un espectacle preciós, una cova lluminosa, amb un toll d'aigua no massa profund de tots els tons possibles de verd i blau, i l'olor... l'olor d'aigua salada també venia amb les onades i l'estampa marina que percebíem tots tres era tan plaent que ens vam oblidar del perill. Així que vam seguir cova endins gaudint de totes aquelles parets i sentint l'espèctec de l'aigua que xocava contra el roquer de la platja. De moment encara s'hi veia, com si els múltiples foradets del sostre fossin finestretes o llums d'una catedral que dibuixaven arcs de Sant Martí, per tot arreu, quan hi entraven els esquitxos d'aigua.

Cada vegada érem més avall, no érem conscients de res més que no fos gaudir d'aquella troballa. La curiositat de saber on portaria aquella cova o fins on arribava ja ens havia guanyat. A mi més que a ningú. I si estava tan fresc...

De cop i volta es va sentir un retrò colossal, el terra va tremolar sota nostre, un altre retrò, més tremolors... crits de la Joana, crits del Miquel, molts crits... i després, després el silenci. I la negror. No sabia què fer i vaig bordar. La mestressa va xiular, perquè ens agrupéssim. A les palpentes ens vam dirigir cap a l'entrada per on havíem vingut, o això és el que crèiem entre tota aquella foscor. L'olor de marinada i aquell terra moll ho feien difícil però vaig seguir el rastre, fins que ja no podíem passar més. Només tocàvem roques. Devien haver caigut de dalt. La Joana volia seguir el camí de la cova per tal de trobar una altra sortida, però el Miquel, tot poruc perquè no sabia què podia trobar més enllà, preferia demanar ajuda a crits per si algú ens sentia. Després de vint minuts d'udols, gemecs i crits, ells demanant auxili i jo bordant com un boig, vam dirigir-nos cova endins per tal de cercar una altra sortida o almenys intentar buscar una solució. Tots tres atemorits seguíem el pas que s'obria enmig de la foscor opaca de la cova a mesura que anàvem avançant amb cautela i precaució perquè no sabíem el que ens trobaríem. Després d'unes dues hores caminant esporuguits, els meus ulls van percebre un fil de llum a la llunyania. Vaig accelerar el meu pas i vaig deixar anar els lladrucs d'alegria que la Joana sabia interpretar. Van córrer darrere meu, al principi no coneixien la raó de la meva actuació sobtada però en anar-se apropant cap al raig lluminós ho van entendre.

La Joana ni s'ho va pensar que ja estava empenyent les roques del costat, i el Miquel la va seguir empenyent per l'altre costat de l'escletxa. Jo, de fet, també gratava tot el que podia amb l'afany de sortir d'aquell lloc obscur. La Joana empenyia amb tanta força que les mans li sagnaven, el Miquel també tenia les mans macades degut als cantells de les roques. Jo, a hores d'ara, ja m'ho mirava perquè no podia aixecar aquells rocs. La Joana, fatigada i cansada d'estar fent força contra la paret, alçà la cama amb les darreres forces que li quedaven i brandà un cop amb la planta del seu peu nu contra la paret. De sobte, la fissura s'engrandí al llarg de la roca i amb una altra puntada de peu que li clavà el Miquel s'esberlà completament, i esclatà. D'aquesta manera entrà el mar sencer tan bruscament que la força de l'aigua ens arrossegà. El Miquel, desesperat,

cridava la Joana mentre el mar l'engolia. Amb el seu cos esquifit lluitava contra les onades per poder sortir i poder respirar. La Joana, cada vegada més lluny, també disputava una lluita contra la força marina perquè no se l'emportés mar endins, o almenys per poder agafar aire suficient per sobreviure, però l'amo del seu cos era la força de l'aigua que l'envoltava. Jo no parava de bordar escandalosament alhora que intentava omplir els meus pulmons amb l'aire que podia agafar quan la potència de les onades del mar no em capgiraven o m'enfonsaven. Enmig d'aquesta lluita per salvar la Joana, i per la meua pròpia supervivència, vaig deixar de sentir els crits de desesperació del Miquel, i vaig perdre de vista la Joana. De fet, l'esgotament de la lluita contínua m'envaï el cos i a mida que el cansament em dominava, els ulls se'm tancaven. Fins que ja no veia aquella bromera, ni les roques, fins que ja no vaig veure res.

En entreobrir els ulls vaig tornar a sentir el sol, em notava ajagut damunt la sorra aspra. De seguida vaig cercar amb la mirada els cossos de la meua mestressa i del seu amic. La vaig veure uns metres més enllà, estirada al terra. Al costat seu hi havia una veïna del barri de Baix a Mar: *Prenda! Prenda! Que estàs bé? Ei! Reacciona!* I li anava donant cops suaus a les galtes esblaveïdes. La Joana reaccionà i, amoïnada, va buscar amb la mirada el seu amic al

llarg de tota la immensa paella. Em va mirar, *anem cap al port, corre!* La vaig seguir, neguitós. Vam cercar per tot arreu però no apareixia per enlloc. De cop i volta vaig veure un cos a l'aigua i, sense dubtar-ho, vaig anar a buscar-lo, no el podia arrossegat per la roba, s'esquinçava. Li vaig mossegar el braç, amb prou força per vèncer la fúria de l'aigua, amb prou cura per no malmetre'l. La Joana recollí el seu amic, qui no mostrava senyals de vida. Tenia pols, però. Va iniciar la maniobra de reanimació mentre cantava la cançó de *Stayin alive* dels Bee Gees per poder seguir el ritme adequat. Després d'uns tres minuts insuportables per la Joana degut al cansament que comporta, al neguit i a la responsabilitat que ella carregava, el Miquel s'alçà sobtadament traient aigua per la boca i respirant amb desesperació.

L'endemà, la Joana va tenir la meravellosa idea d'escriure sobre l'existència d'un pas subterrani. No sabíem del cert si arribava fins a la Torre, però va relatar la nostra experiència, en forma de carta, i la va posar amb les cartes del besavi. I així va ser com les vam deixar al mateix lloc on jo les havia trobades, lligades amb un fil. I encara hi deuen ser, esperant que algú amb ganes d'aventura les torni a obrir, perquè nosaltres segur, de bo de veres, que no hi tornarem.

Nits de primavera (així ens recordarem...)

Oreneta que marxés lluny d'aquí
oreneta que surts de mi,
deixeu-la anar
tant lluny que no pugui tornar.

Els petons que s'escapen
els agafen els estels,
sota l'alba
coberta de papallones malva.

Oreneta que marxés lluny d'aquí
oreneta que surts de mi,

ets la lluna que il·lumina la meua nit
ets el llençol sobre el meu llit.

La lluna curiosa ens observa
mentre el nostre amor altera,
el nostre foc conserva
i la màgia ens supera.

Oreneta que marxés lluny d'aquí
oreneta que surts de mi,
no t'emportis aquest sentiment
deixa que me'l guardi el vent.

A. Serrano

Frontera *Sicília sense morts*

Mallorca, en l'obra de Guillem Frontera, també podria ser el laboratori del món, on creix especialment la cobdícia — que en la seva versió més evolucionada rep el sobrenom de corrupció.

Igual que les bactèries i les persones, les passions arcaïques s'adapten a la modernitat: algú en temps llunyans roba la terra d'una vídua, algú en temps actuals manipula una complexa trama de corrupció per obtenir venjança, i un dia el jove president de la Comunitat Autònoma rep una rata morta dins un cofret de plom...

S'havia definit Mallorca com Sicília sense morts, però ¿fins quan? El sol és tebi, sona la melodia d'un violoncel tocat magistralment per una bella esclava, el jubilat hedonista Mateu Llodrà pren Camparis tot pensant com satisfer el seu peculiar sentit de la justícia. I la rata morta té la perversa capacitat de pertorbar el curs de les coses, en un temps xop d'abusos en què el president de la Comunitat Autònoma invoca la regeneració.

"Tenia moltes ganes d'escriure una novel·la històrica contemporània que plasmés l'esperit del nostre temps", confessa Guillem Frontera. Ha aconseguit plenament l'objectiu.

ANTINA RECOMANA: MÚSICA

Tania Ramírez Gutiérrez -1r BAT

Manuel Carrasco Galloso

Manuel Carrasco Galloso (Isla Cristina, Huelva, 15 de gener de 1981), és un cantant, compositor i músic, que va aconseguir la popularitat després de la seva participació en la segona edició del concurs de "televisió realitat musical Operación Triunfo", on va quedar en segon lloc. Fins al moment ha editat sis discos amb els quals ha superat el mig milió de vendes per tot Espanya i Amèrica.

Enamorat de la seva terra natal, passa la seva infància i joventut a Isla Cristina. Des de petit s'apassiona per la música, als 11 anys rep com a regal la seva primera guitarra amb la qual inicia el seu aprenentatge. Ja adolescent, comença a reunir-se al costat d'un grup d'amics en un local per assajar i fer versions de "chirigotas" i comparses de carnaval. Manuel havia seguit entusiasmat la primera edició "d'Operación Triunfo", de manera que quan l'any següent van ser convocades en diverses ciutats les proves de selecció de concursants per a la segona edició del *reality* pren la decisió d'inscriure's al càsting del programa, i aconsegueix passar les diverses fases de la selecció. Entra així a formar part dels disset concursants de l'acadèmia. Després de passar per tot tipus de projectes musicals i proves personals, aconsegueix arribar a la gran final, i es classifica en segona posició després d'Ainhoa Cantalapiedra.

El debut discogràfic de Manuel Carrasco va arribar el 2003 amb 'Quiéreme', produït per Miguel Àngel Arenas (el "Capi") i enregistrat durant els mesos de febrer i març en els Estudis Sintonia de Madrid. El disc

L'enregistrament del disc s'ha dut a terme en els estudis de l'enginyer de so Roberto Maccagno (Niña Pastori, Alejandro Sanz) a Itàlia, molt a prop de Torí. Com a productors ha comptat amb Jordi Armengol i Jordi Cristau (Lluís Llach, Alejandro Sanz, Niña Pastori, Quimi Portet). Amb 50.000 còpies venudes del seu disc, Manuel obté Disc d'Oratí.

Després de passar més de dos anys en una llarga gira de concerts amb el seu anterior àlbum per tot Espanya, en "Tercera parada" vam comprovar el cabal creatiu de Manuel Carrasco. Ha volgut que el so d'aquest nou àlbum sigui més enèrgic i contundent. Per a això ha comptat amb un equip de producció de la seva màxima confiança: el productor Jordi Cristau (també va ser un dels productors del seu anterior àlbum) i Carlos Martín

és una combinació de música pop amb aires flamencs. 'Que corri l'aire', el primer single extret d'aquest treball discogràfic, és un tema ple de sensibilitat, compost per ell mateix. 'Quiéreme' conté 13 temes i compta amb col·laboracions d'artistes com Ketamay Pancho Céspedes, així com amb quatre cançons escrites pel propi Manuel Carrasco.

El segon disc de Manuel i primer homònim, el consolida com a artista i el porta a oferir més de 80 concerts per tot Espanya. Conté 13 temes que van del pop a la rumbeta, com també belles balades... és a dir, un disc molt variat exposat al públic a l'octubre del mateix Any.

en la coproducció, a la qual s'ha sumat el mateix Manuel Carrasco. "Tercera parada" són tretze cançons i un bonus track, catorze temes que van ser a la trobada de Manuel Carrasco, *"van venir a mi i totes elles van ser bressolades pel vaivé de la vida, fins a arribar aquí i fer que una part de mi sigui ara part de vostès"*.

Manuel celebra els 10 anys de la seva carrera amb un disc recopilatori amb les que són, per ell, les millors cançons de la seva carrera, "Confesso que he sentit" enregistrat a Londres en els estudis Kensaltown Recordings i produït pel guanyador de dos Grammy, Martin Terefe (Jason Mraz, James Morrison, Train, Jamie Cullum, Elton John), a la manera antiga tal com enregistraven els Beatles.

A veure si us agrada!

L'Antina recomana... CINEMA

Víctor Riquelme

Assassin Creed és una pel·lícula de 2016 en format 3D, dels gèneres d'acció i aventures, dirigida per Justin Kurzel, produïda per Michael Fassbender i Frank

Marshall, i escrita per Michael Lesslie, Scott Frank, Adam Cooper i Bill Collage. Es localitza a l'Espanya de la inquisició. Està basada en la sèrie de videojocs Assassin's. L'elenc principal inclou Michael Fassbender, Jeremy Irons, Michael K.

Williams, Marion Cotillard i Ariane Labed. Va ser estrenada el 21 de desembre.

Assassin Creed ja compta, en total, amb 10 jocs que tracten d'aquests Assassins que lluiten contra els Templaris per poder mantenir la llibertat de la humanitat, tant en el present com en el passat ja que algun subjecte s'ha de ficar a l'*animis* que és un aparell que permet reviure els records de qualsevol avantpassat.

Aquesta lluita sempre és pel fruit de l'*edèn*, que és el que permetrà alliberar o esclavitzar tots els humans. Si us agraden els jocs d'acció, també passareu una bona estona amb la pel·lícula.

En aquest número de l'Antina encetem una nova recomanació: les sèries! I és que el curs ja ha acabat i tindrem més temps lliure. Per als qui no agradi sortir i prefereixen relaxar-se al sofà de casa, amb el ventilador o l'aire condicionat i una beguda fresqueta, aquí deixem unes quantes sèries per poder veure amb la família o els amics. No vol dir que jo les miri totes alhora, eh! Però alguna sí que m'agrada seguir-la i en d'altres en miro l'estètica, la interpretació...

Orphan Black

Orphan Black és una sèrie de ciència-ficció. Ja van per la cinquena temporada, de deu capítols cadascuna. Cada capítol dura uns 45 minuts.

Sarah Manning, una noia amb un passat desconegut, apareix a Canadà després d'haver escapat de casa i haver deixat allà la seva filla Kira. La sèrie comença quan baixa d'un tren i veu una noia plorant d'esquenes. Aquesta es gira cap a ella. Són idèntiques. Seguidament deixa de plorar, es llença a les vies del tren i acaba amb la seva vida. A partir d'ara, Sarah decideix adoptar la identitat de la seva idèntica, Beth Childs, per aprofitar-se del seu compte bancari, la seva parella i la seva feina -Beth era policia. Però els seus problemes es multipliquen en descobrir que hi ha més dones que tenen el mateix aspecte que ella. Alison Hendrix; mare de família i Cosima Niehaus, genetista "friki", són un exemple. Totes elles són clons i una sèrie de personatges antagonistes volen matar-les. Mentrestant, juntes intenten descobrir per què no poden tenir fills (Sarah sí que en pot tenir. Serà una anomalia?) i de quina mena d'experiment formen part. A mesura que avança la trama podem veure aparicions de noves clons. L'actriu Tatiana Maslany les interpreta totes magistralment.

Skins

Skins és un drama que segueix les vivències d'un grup de joves a Bristol, al sud-oest d'Anglaterra. La sèrie tracta una varietat de temes problemàtics que es poden viure realment durant l'adolescència com ara l'ús de drogues i alcohol, l'homofòbia, l'obesitat, la vergonya, l'estrès post-traumàtic, l'anorèxia nerviosa, la depressió psicòtica, l'autisme, el bullying, les famílies desestructurades... entre altres problemàtiques freqüents. La sèrie es divideix en generacions. Dues

temporades tracten una generació de personatges. En total hi ha tres generacions. La primera i la segona mantenen en comú un personatge líder, Effy Stonem, una noia que pateix depressió i té una caràcter molt rebel. La tercera generació, en canvi, pateix un canvi total de personatges que mantenen, més o menys, el mateix caràcter que els anteriors.

Després d'acabar la sisena temporada, és a dir, la tercera generació, la productora va decidir fer sis capítols més. *Skins Fire*, on es veu a una Effy més madura i el desenllaç de la història d'amor entre Naomi i Emily. *Skins Pure* té com a protagonista la Cassie, que va patir anorèxia i *Skins Rise* que tracta sobre Cook i les drogues. En total es van crear sis capítols més que van donar per finalitzada la sèrie.

House

El protagonista és el Dr. Gregory House, un metge complicat i especialista en malalties infeccioses o difícils el qual refusa visitar els seus malalts perquè, segons ell, tots menteixen. Per tant, ha de buscar altres mètodes per curar els

pacients. House és de per si un tipus complicat, extremadament solitari després del seu divorci, amb una llengua esmolada i àcida, amant de la música. Aquest personatge és coix a causa d'un coàgul a la cama dreta el qual li va causar una necrosi muscular. Pateix un dolor intens i crònic que l'obliga a fer servir bastó i que l'ha convertit en un addicte a la vicodina (una medicament analgèsic i relaxant).

La sèrie està ambientada en un hospital universitari de Princeton anomenat Princeton-Plainsboro a Nova Jersey, on Gregory House dirigeix una unitat especial, encarregada de pacients afectats per malalties estranyes. Dr. House és conegut per resoldre aquests casos, impossibles de resoldre segons la medicina convencional. Utilitza el diagnòstic diferencial com a base per realitzar els seus bojos diagnòstics, i abusa del seu equip de tres metges per dirigir el diagnòstic final. Els pacients, això sí, acaben curant-se.

MUG CAKE DE COLA CAO:

2 cullerades soperes plenes de farina
Mitja culleradeta (mida cafè) de llevat químic
2 cullerades de sucre
2 cullerades de cacau en pols
Una mica de sal
1 ou
1/2 got de llet

ELABORACIÓ:

Introduir tots els ingredients en un bol i batre'ls amb una forquilla o amb les varetes. Quan la barreja estigui homogènia i sense grumolls, es reparteix en dues tasses, una mica grans. No omplir més de dues tercers parts de la tassa. Portar-les al microones i coure durant dos minuts i mig a màxima potència. Quan es treu del forn, es pot decorar amb sucre en pols.

“BAGHRIR” CREPS MIL FORATS

INGREDIENTS

La mesura del got utilitzat: 200 ml
2 gots de sèmola fina
2 cullerades de farina
1 cullereta de sal
1 sobre de llevat (15 g) .
1 cullerada i mig de llevat fresc .
3 gots i quart d'aigua tèbia .

PROCEDIMENT

Barregem tots els ingredients amb la batedora. Deixem reposar una hora. Al cap de l'hora, remenem bé i escalfem una paella antiadherent sense matèria grassa. Amb un cullerot, tirem a la paella una mica de massa i la repartim bé per la paella. És el mateix procediment que una crep tradicional, amb la diferència que els “baghrirs” només els courem per un sol costat. Si notem que se'ns enganxen una mica a la paella mentre els fem, tirem un parell de gotes d'oli o mantega per evitar-ho. Deixem refredar els baghrirs abans d'apilar-los, sinó s'enganxen i finalment la manera de servir-los és ficar mel a la part de dalt.

PASTÍS DE XOCOLATA – Helena Busquets – 4t ESO

Aquest cóc és el que fem servir a les festes de la nostra revista. Quan fem quart l'ensenyem a fer a les noves generacions de primer d'ESO i així continua la tradició. Normalment algú el fa, almenys un cop durant el curs. I com que aquest curs l'he fet jo, i és el més fàcil del món, em fa gràcia compartir-lo amb vosaltres:

INGREDIENTS:

1 iogurt de xocolata, 2 mesures del potet de iogurt de farina, una mesura de cacau amb pols, dues mesures de sucre, mitja mesura d'oli, quatre ous, ratlladura de taronja, mig sobre de llevat, una cullerada de llet, una mica de canyella en pols, una mica de nou moscada, una culleradeta de cointró o licor de taronja, un polsim de sal i cobertura de xocolata.

PREPARACIÓ: barregeu tots els ingredients alhora amb el túrmix i poseu la mescla en un motlle untat amb mantega. Poseu-lo al forn prèviament escalfat a 160/170º uns 35/40 minuts. Deixeu refredar i apliqueu la cobertura de xocolata, mmmmm...

10. L'ANTINA diu adéu!

Text: Mònica Orpí.

Un curs més, l'Institut Torredembarra acomiada dues promocions, la de 4t d'ESO i la de 2n de Batxillerat. La majoria dels alumnes de 4t els tornarem a veure pel centre perquè continuen estudiant, però els de segon de bat ja només els veurem quan vinguin a visitar-nos. Sigui com sigui, els hem acomiadat a tots amb dues grans festes. Felicitem l'AMPA per la gran tasca que ha dut a terme per fer la festa de 4t, i us deixem amb el discurs de comiat que va pronunciar la professora Mònica Orpí:

Hola, molt bona nit a tots!

Bona nit a l'equip directiu de l'Institut, amb el Carlos Blanco al capdavant, i tot l'equip docent i d'altres membres del nostre centre. També molt bona nit a tots els professors que heu decidit avui passar aquesta vetllada amb els vostres alumnes. I molt bona nit també a l'AMPA que ha fet molts esforços per organitzar i fer possible que avui puguem gaudir tots d'aquesta festa.

Però sobretot molt bona nit especialment als alumnes de 4t d'ESO que avui us promocioeu i aquesta nit sou vosaltres els principals protagonistes.

Avui m'ha tocat a mi agafar el micro i dedicar-vos unes línies, ja que sóc la Coordinadora d'activitats i Serveis, però les meves paraules són també la veu dels meus companys i tutors.

Molts dels professors i professores que avui som aquí recordem, com si fos ahir, el 1r dia que vàreu trepitjar aquest centre, era un 12 de setembre de l'any 2013, el primer de molts dilluns que heu compartit amb nosaltres, concretament fa 152 dilluns que vàreu començar l'ESO. Començar a l'Institut sempre fa il·lusió, però també molt de respecte, suposo que molts de vosaltres ja us sentíeu grans, com si féssiu un gran pas en la vostra vida. I el vàreu fer!!

Us vàreu endinsar en una nova etapa, l'adolescència. Aquella etapa tan difícil, amb totes les hormones en guerra, i amb la cara plena de grans però també plena de moltes i totes noves emocions. Durant aquests 4 anys, potser algun més per alguns, hem intentat ajudar-vos a créixer com a persones, i vosaltres heu crescut, això és evident, només cal veure-vos, però nosaltres també hem crescut amb vosaltres i aquells nens i nenes que van començar en el nostre centre, ara fets uns homes i dones, sou ara

Alumnes i tutora 4t ESO A

ja unes persones madures, fetes i dretes i, de ben segur, també una miqueta més sàvies.

Avui, aquell gran pas que vàreu fer quan començàveu l'ESO ja l'heu vençut, però en comenceu un altre, un pas també molt important, un pas on comenceu a triar el que realment voleu, i per tant, comenceu a fer el que ja fan els adults, escollir lliurement!!

Avui deixeu enrere aquells nens que van començar, i avui, tots fets ja uns nois i unes noies, molts de vosaltres ens abandoneu. Però ni jo, ni crec que ningú dels que som avui aquí, està trist per aquest fet, perquè aquelles personetes que van entrar aquell dilluns de setembre del 2013, ja han crescut, i nosaltres hem format part d'aquest creixement, i ara aquest niu que ha estat el nostre institut ha quedat petit per a tots vosaltres i us toca volar.

Uns emprendreu un vol cap a estudis de batxillerat per poder accedir a la universitat o a estudis superiors i potser us quedareu a casa nostra, altres heu decidit formar-vos professionalment fent un cicle formatiu, i altres començareu la vostra etapa en el món laboral.

Però tots aixecareu un vol que de ben segur serà important per a cadascun de vosaltres i la petjada pel nostre institut formarà part d'aquesta nova vida que esteu a punt d'encetar i que segur que ja l'heu omplert de moltes il·lusions, també sé que de moltes pors, però avui és un dia de molta satisfacció per tots els que formem part d'aquest Institut, perquè d'una manera o altra, us hem ajudat a emprendre aquest vol i estem segurs que serà un vol segur, potser llarg, però molt i molt alt.

Avui és dia de comiats, dia on molts de vosaltres dieu adéu al nostre institut, dieu adéu a molts companys, a molts professors. I dieu adéu a una etapa que recordareu per sempre, perquè les amistats que heu forjat aquests darrers 4 anys són sovint amistats per a tota la vida.

Però malgrat que sigui dia de comiats, no penseu que els lligams amb l'equip docent d'aquest centre es trenquen pel fet que marxeu, no, no és així, perquè nosaltres sempre estarem disposats a ajudar-vos quan ho necessiteu. I estic segura que parlo per tots els que som aquí.

No podem negar que escrivint aquestes línies ens vam posar tots una mica tristos, perquè sempre que saps que perds la pista de persones que

aprecies, et fa posar una mica així, sabem que a partir d'ara, a molts de vosaltres ja no us veurem cada matí, no veurem aquelles cares plenes de son, ni tampoc us sentirem remugar quan us diem "aquests 20 exercicis per demà, per deures!!", ni tampoc veurem la vostra cara d'indignació quan al vostre tutor li dieu "aquell profe em té mania, per això m'ha suspès"!! O aquelles expressions que feu d'avorriment dient-nos "I això, profe, per què serveix?". Però nosaltres també perdem moltes coses bones, com aquelles cares que donen goig de veure quan tot somrient ens dieu "AHHH!! Profe!! Ja ho he entès, després d'incomptables, gairebé infinites, repeticions i molts d'esforços en l'intent!!

Però tot i la tristor, de totes aquestes pèrdues, en el fons estem molts contents, perquè sabem que emprendre aquest vol que esteu a punt d'enlairar és la millor cosa que us pot passar, us ho diem de tot cor!

A partir d'ara, haureu d'estudiar molt, ja ho veureu, però feu el que feu, estudieu el que estudieu, gaudiu d'allò que feu, gaudiu d'allò que estudieu, perquè en aquesta vida, l'única obligació que tenim... és?

Ser feliços!

Molt bona nit! Us enyorarem!

11. L'Antina opina

L'EXPLOTACIÓ INFANTIL

En la majoria de països subdesenvolupats, la gran pobresa ha obligat els nens i nenes a treballar. Aquests nens no estan preparats per a fer aquest tipus d'esforços físics ja que, tant el seu cos com la seva ment, són molt fràgils. Per exemple, moltes vegades es veuen forçats a dur a terme treballs pesants i el pes els pot deformar la columna o la pelvis, o formar hèrnies molt doloroses.

A més un/a nen/a no està mentalment ni emocionalment preparat per realitzar un mateix treball tantes hores. Una altra conseqüència d'aquesta explotació infantil és que a aquests nens/es se'ls insulta, pega, nega l'afecte i moltes vegades se'ls castiga sense aliment.

L'explotació infantil es du a terme en països pobres de Llatinoamèrica, com Bolívia, Perú i Brasil; en països de l'Àfrica subsahariana i en països d'Àsia com Myanmar.

Per erradicar aquesta explotació, haurien de produir-se les següents condicions: la reducció dràstica de la pobresa, l'accés a una educació de qualitat, donar ocupació de qualitat als adults responsables dels nens i nenes, i acabar amb les lleis que permeten l'explotació infantil.

Chiara Marini - 3r ESO

PREVISIONS DE FUTUR

Avui en dia hi ha un problema molt gran amb la contaminació del medi ambient, problemes com els gasos generats per la combustió de productes químics, cosa que causa l'escalfament global. Aquests gasos causen l'efecte hivernacle, i això fa que la radiació solar es quedi en l'atmosfera i s'escalfi.

Encara que es un tema molt preocupant i que comporta molts problemes, un gran nombre de gent fa com si no passés res, i continua generant el gasos causants del problema. En un futur proper, si seguim així, les temperatures pujaran massa en algunes zones del planeta i els pols es fondran. L'aigua provinent del gel dels pols farà pujar el nivell del mar i causarà inundacions. Les zones més calentes de la Terra es tornaran quasi inhabitables.

Per tal que no tinguem aquest futur tan trist, hauríem de conscienciar el major nombre de persones possible sobre la importància d'intentar fer accions per reduir l'impacte de l'escalfament global, com ara caminar o utilitzar transports públics, comprar productes reciclables, etc. Una sola persona no pot redirigir aquest problema, però moltes sí, per això hauríem d'intentar-ho, sobretot els dirigents.

Jordi Valle

- 3r ESO

FELICITEM:

Hi ha molts adults que diuen que els alumnes, o els joves en general, sempre estem criticant, per això ara també volem felicitar moltes coses que s'han fet al centre aquest curs :

- Primer de tot les excursions que molts professors decideixen organitzar per no fer tan monòtones les classes, ens acompanyen tot el dia i ens divertim força alhora que aprenem.
- El gran nombre d'activitats que s'han fet al centre : un hort, festes, xerrades, intercanvis, concursos i premis...
- Que ens guiïn i ens orientin cap a un futur adequat i just.
- El bon espai per a la consulta Jove, la infermera i la psicòloga, ja que pots demanar consells sense compromís.
- Les aules d'informàtica perquè ara els aparells són nous i molt adequats per al seu ús.
- La ubicació privilegiada del centre, i les vistes.
- La bona distribució dels alumnes per plantes, la facilitat per moure's i l'espai.
- I... també: felicitem la revista "Antina" perquè ens permet dir el que volem (*quan la Montse Roig no ens censura, és clar!!*).

11. L'Antina opina

NO FUMIS

El tabac, com les drogues, crea addicció. Milers de persones a nivell mundial indiquen que fumar és addictiu i perjudicial per a la salut. Jo també opino que fumar és perjudicial per a la salut perquè suposa una gran despesa econòmica, una falta de respecte per al teu entorn i, com ja he dit, crea addicció.

Pel que fa a la despesa, un paquet de tabac suposa 4,50 euros i el preu anirà pujant cada any. Si un fumador fuma un paquet al dia li suposa 126 euros al mes; és a dir, 1.512 euros a l'any.

I, pel que fa a l'addicció, les fulles de tabac contenen un alt percentatge de Nicotina. La nicotina és una substància química que provoca una gran addicció en arribar al cervell.

Es pot estar d'acord que produeix un efecte tranquil·litzant i relaxant, i també satisfà la necessitat immediata sorgida en l'organisme d'una persona, i també ajuda a aprimar. Però això no és suficient per posar la teva vida i la de la gent que t'envolta en risc.

En conclusió: qui fuma avui està escurçant els seus dies i complicant la seva qualitat de vida el dia de demà.

Álvaro Rodríguez - 3r C

MÉS TREBALLS I MENYS EXÀMENS

Segons els alumnes de 3r d'ESO, s'haurien de fer més treballs i menys exàmens ja que augmenta l'estrès en els adolescents; i en canvi fer treballs afavoreix el companyarisme.

Fer exàmens augmenta l'estrès perquè ens passem moltes hores estudiant, i a classe no rendim tant. Sovint anem adormits i al final de la setmana només hem fet que pensar en exàmens. Sí que és veritat que els exàmens s'han de fer per avaluar els coneixements dels alumnes, però també és veritat que hi ha nois i noies que es posen nerviosos i es queden en blanc en el moment de respondre les preguntes dels exàmens, encara que s'hagin estudiat el tema.

D'altra banda, fent un o dos treballs de cada matèria, es podrien arribar a aprovar més alumnes i afavorir la seva capacitat de treball en equip i el seu companyerisme. A més, també es podrien fer més presentacions orals ja que presentar treballs davant de la classe prepara l'alumne/a a perdre la vergonya, a saber parlar en públic, a organitzar-se cercant informació, a raonar amb els companys...

Per aquestes raons els alumnes de 3r ESO, i jo mateixa, opinem que hauríem de fer més treballs i menys exàmens.

Naiara Penya- 3r ESO

LES CARRERES UNIVERSITÀRIES O LES FORMACIONS PROFESSIONALS

No té perquè ser millor una carrera universitària, tot i que normalment es pensa que té més sortides, que una formació professional. Actualment els graus tenen moltes més sortides de les que tenien abans.

En les formacions professionals t'ensenyen més estrictament el tema de la professió a la qual et vols dedicar. Sembla que surtis més centrat que d'una gran universitat.

Tot i així estic d'acord amb la idea universitària, també presenta avantatges tenir un títol firmat per una bona universitat. I a més et donen una perspectiva més gran de tota la matèria.

La meva conclusió final és que està tant bé anar a la universitat com als cicles formatius, ja que tindràs les mateixes oportunitats si et dediques a allò que vols, i hi poses l'esforç necessari.

Jana Cañizares - 3r ESO

PROPOSTA

Sóc una alumna de tercer, m'agradaria proposar un concurs de ball per parelles. Hi podrien participar alumnes de totes les edats des dels de primer d'ESO fins a batxillerat, però competirien separats, és a dir per edats, no junts. Podríem fer-ho durant els dies que fem tots els concursos de Sant Jordi.

12. L'HORÒSCOP DE L'ESTIU- ANNA JUAN / LUCIA SURUTUSA 3rC

 ARIES 21/03-20/04. En el camp de l'amor tindràs una vida plena i seràs molt feliç. Podria ser l'estiu de la teva vida si ets solter, o tens parella. Si no tens parella podries enamorar-te d'una persona que et canviarà la vida. Pel que fa a la vida social, seguiràs parlant amb tothom. Tindràs un bon estiu.	 TAURE 21/04-21/05. Aquestes vacances per mala sort tindràs problemes amb la teva parella i, si no tens parella, aquest estiu no la trobaràs, però al setembre mai no se sap el que pot passar. En canvi en la salut t'anirà molt bé: si tens alguna malaltia, et curaràs. I, si ja estàs sa, tampoc no agafaràs cap malaltia. Seran unes bones vacances amb els teus amics.
 CRANC 22/06-23/07. Aquest estiu 2017 serà un estiu dur per a l'amor de parella. La teva vida social es modificarà i alguns bons amics marxaran de la teva vida perquè tu no consideres que es mereixin estar-hi. Començarà dur, però acabarà bé.	 LLEÓ 24/07-23/08 Pel que fa a les vacances, per mala sort, el principi de les vacances serà molt dolent: si tens parella et deixarà. I, si no en tens, et pensaràs que mai més no trobaràs la persona especial; però després tot donarà un gran gir i canviarà. Coneixeràs una persona especial que et canviarà a millor. I respecte a la salut, tot bé.
 BALANÇA 24/09-23/10. Aquest estiu 2017 serà un estiu bo per a l'amor de parella. La teva vida social es modificarà i alguns bons amics marxaran de la teva vida perquè no consideres que es mereixin estar-hi. Però vigila, sempre val més anar amb la veritat per davant.	 ESCORPÍ 24/10-22/11. Aquestes vacances per mala sort tindràs problemes amb la teva parella i si no tens parella aquest estiu no la trobaràs, però al setembre mai no se sap què pot passar. En canvi en la salut t'anirà molt bé: si tens alguna malaltia et curaràs i si no en tens tampoc te les diagnosticaran. Seran unes bones vacances amb els teus amics.
 CAPRICORN 22/12-20/01. Aquest estiu no tindràs molta sort en l'amor, si tens parella no hi haurà res nou, però si no en tens aquest estiu no la trobaràs. Pel que fa a la salut t'anirà bastant bé. Les vacances les passaràs molt ben acompanyat amb la gent que t'estima.	 AQUARI 21/01-19/02 Aquestes vacances coneixeràs algú molt important que et marcarà la resta de la teva vida. O, si ja tens una persona especial al teu costat, seran unes molt bones vacances. De salut continuaràs igual, només anar fent.
 BESSONS 22/05-21/06. Aquestes vacances seran meravelloses per a tu, les passaràs amb la gent que més estimes i estareu tots molt contents junts. Respecte a l'amor també t'anirà molt bé, coneixeràs una persona molt especial per a tu i estareu molt còmodes junts. Pel que fa a la salut, tot serà perfecte.	 VERGE 24/08-23/09. Aquest any has conegut una persona molt especial per a tu, i per fi aquestes vacances arribarà el moment esperat, la teva salut millorarà molt i les teves vacances les passaràs al costat d'una persona molt especial per a tu, i després d'aquestes meravelloses vacances amb la teva persona especial canviarà tot a millor.
 SAGITARI 23/11-21/12. Tot seguirà com està ara. Si estàs casat o solter no hi fa res, continuaràs bé sense necessitat de trencar, però tampoc no viuràs res de l'altre món. El cert és que no sortirà res nou, la vida social serà activa. Et sentiràs feliç de fer nous amics i de conservar tots els que ja tens.	 PEIXOS 0/02-20/03. La teva vida social aquestes vacances serà molt activa. En una festa, relacionada amb el treball, coneixeràs nous amics i t'adonaràs que els amics d'abans no eren els adequats. En l'amor ets una persona molt voluble i, amb la teva manera de mostrar-ho, pot ser que passis per períodes en què tingueu petits problemes tu i la teva parella, i us vegeu obligats a qüestionar-vos la vostra forma d'actuar.

L'HUMOR... i el final! – Aaron Barrera – 2n ESO

ACUDITS:

1. Per què Donald Trump deixa de llançar-se a la piscina? Perquè no hi ha trampolí.
2. Què li diu un cable a un altre cable? Som intocables.
3. Què li diu un pa a un altre pa? Et presento a "una miga".
4. Què li diu una impressora a una altra? Aquests papers són teus o es impressió meva?

Bon estiu a tothom!!!

